EL CLUB DELS INSECTES

i el secret de la Sira, la zebrada daurada

ORPAU

Un tronc vell pot amagar molt més del que sembla.

Endinsa't en aquesta aventura… **però recorda: si t'hi apuntes, hauràs d'arribar fins al final.**

EL CLUB DELS INSECTES

i el secret de la Sira, la zebrada daurada

Orpau

© 2020 ORPAU.

El contingut d'EL CLUB DELS INSECTES i el secret de la Sira, la zebrada daurada està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

CAPÍTOLS

1. LA TIC, EL BROC I UNA PAPALLONA.
2. L'ASSALT D'EN TARRUF.
3. L'ARBRE DE LES PAPALLONES.
4. EL SECRET DE LA SIRA.
5. LA PANXACONTENTA.
6. EL CAU D'EN TARRUF.
7. EL RESCAT DE LA SIRA (1a. Part)
8. EL RESCAT DE LA SIRA (2a. Part)
9. EL CLAN DELS NANS I NANES DE JARDÍ.
10. UNA FUGIDA... O NO...
11. EL CLAN DELS NANS I NANES DE JARDÍ; L'EXÈRCIT.
12. ELS DIMONIS BOIETS PRENEN EL PROTAGONISME.
13. UNA RENDICIÓ...
14. ... I UNA TRAMPA.
15. L'ALIANÇA.

1. LA TIC, EN BROC I UNA PAPALLONA

L'Arnau es fregava el paner amb els ulls mig tancats.

Tot era fosc.

Massa fosc.

Va intentar recordar què havia passat: havia perseguit la papallona pel jardí i després… patapam! El vell tronc se l'havia empassat…

—Què... què ha passat? Quin cop al cul...

Va respirar fondo.

Feia fred. Un fred que ni era normal ni entenia. Dos minuts abans corria pel jardí en màniga curta i ara… tremolava.

Va tornar a respirar fondo. Allà dins feia olor de terra mullada. De bosc després de pluja.

I, estranyament, li agradava.

Va obrir bé els ulls.

Les parets eren d'escorça i estaven plenes de molsa tova. També tenien un munt de forats per on s'escolava una llum tènue. Branques penjants carregades de fulles i capolls.

I nius.

Molts nius esfèrics, sospesos a l'aire. Eren plens d'insectes que entraven i sortien sense parar.

Volaven amunt i avall.

Avall i amunt.

L'Arnau va empassar saliva. Observava el voltant com si fos una estàtua.

—On dimonis soc?

Però abans que pogués pensar res més, una veu tremolosa va xiuxiuejar a pocs metres:

—… i de debò que t'ha salvat? No m'ho puc creure!

L'Arnau es va quedar glaçat.

Una segona veu, dolça, va respondre:

—Sí, m'estava ofegant i ha corregut a ajudar-me. Tot i que després m'ha perseguit…

Una tercera, ronca i cantaire, va afegir:

—Potser és un amic.

—**Els amics no et persegueixen, Broc!** —va dir la veu tremolosa—. Ai, Sira! Segur que no era ell? L'has vist bé? Has de vigilar.

—No, Tic, no era ell.

L'Arnau es va ajupir darrere un matoll frondós i amb molt de compte va enretirar una mica les branques.

Una cuc bola.
Un saltamartí.
Una papallona.
Parlant.
I ell els entenia!

Això sí que no era normal.

—Au, sense baralles—va dir la papallona—. No era en Tarruf. No lluïa cua ni somriure de dimoni. Tenia els cabells bruns i rinxolats. I feia més d'una bardissa d'alçada. Era molt rialler. **Era un humà petit. Ni follet ni gnom. Un humà petit, n'estic segura.**

—Encara pitjor!—va murmurar la Tic, mirant el voltant—, els humans són iguals que ells: cobdiciosos, avars, egoistes... si et descobreix, et voldrà atrapar. Que jo sé de què parlo. Recordeu aquella gamarussa? Em va usar de pilota una bona estona i vaig estar…

—Pesada ets amb la història, Tic.

—Cautelosa i prudent, voldràs, dir! —va protestar, aixecant dues potes—. Jo ja he avisat! Després que ningú plori.

—Com n'ets d'exagerada!—va riure la papallona—. No tots els humans són així. De debò que el petit m'ha salvat.

—Potser només volia jugar—va dir en Broc amb veu ronca i cantaire—. Per què sempre hem de malpensar?

I, és clar, com que l'Arnau va veure que xerraven tan animadament…

—Hola! —va cridar a tot pulmó, sortint de l'amagatall.

La papallona va fugir ràpida com el vent i es va amagar darrere una gran flor vermella.

En Broc va fer el salt més gran de la seva vida i va desaparèixer darrere una margarida enorme.

La poruga Tic es va fer una bola dura com una pedra i va rodar sense control fins que una soca la va aturar.

El crit havia esvalotat tot el cau.

Insectes volaven en totes direccions, sense ordre ni rumb.

Quin desgavell.

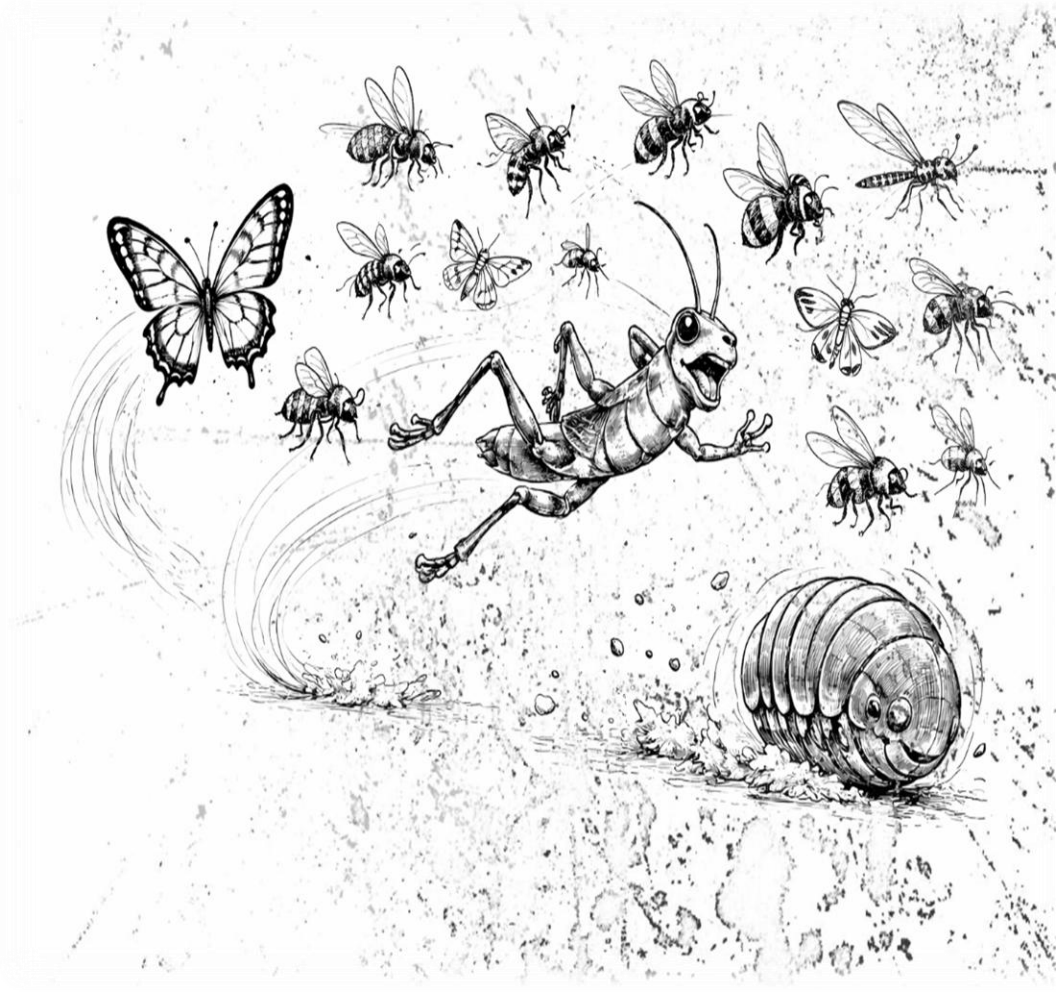

2. L'ASSALT D'EN TARRUF

Feina va tenir l'Arnau per convèncer els insectes que no venia a fer-los mal.

—Ei, sé que no ha estat la millor entrada.

Intentava no cridar gaire, per a no esverar-los més, per això gesticulava com un mim desesperat.

—Ho sento, de debò! No us volia espantar.

Però li era molt difícil, perquè no sabia si el sentien o no.

—No soc dolent! Us ho prometo! Si us plau…

I potser la seva mare tenia raó i sí que sabia ser persuasiu. Perquè ni tan sols va haver d'utilitzar la seva tàctica secreta: fer el petarrell amb els llavis ben premuts i tremolosos.

De darrere la flor vermella, va aparèixer una antena.

Sense pressa i a l'expectativa.

Després una altra.

—Ui, Sira, no ho facis. —va dir la Tic, encara feta una bola,

amb un sol ull visible—. No sabem res d'ell. I si l'ha enviat en Tarruf?

—No té cara de dolent—va cantar en Broc des de la margarida—. Sembla honrat i valent.

—Ja ha parlat l'optimista! —va rondinar la Tic—. El món no és de coloraines! Després, quan passi el que hagi de passar, que ningú plori! Jo només aviso…

Llavors, la papallona va alçar el vol.

Va voletejar per damunt l'Arnau deixant un rastre de polsim daurat.

—Ei, ets la papallona que he salvat! —va exclamar el

nen—. T'estaves ofegant a la piscina!

La papallona es va posar damunt una roca.

—Sí. I t'ho agraeixo. Sense tu no m'hauria sortit. Però… com has arribat fins aquí? Aquest lloc és secret. Prohibit als humans. Perquè ets humà, oi?

—I què vols que sigui? Un goril·la?

La Sira va fer una passa enrere.

—Perdona, petit… no volia ofendre't.

—Era broma —va riure l'Arnau—. I sí, soc humà. I guapo. Que no ho dic jo, que ho diu la meva mare. Tinc onze anys i em dic Arnau.

—Jo soc la Sira.

—Em pots explicar què està passant? Perquè això de córrer pel jardí i que un arbre se't cruspeixi… no és gaire normal.

—En pots estar segur —va dir la Sira somrient—. Ets el primer humà a qui li passa. És molt estrany, t'ho asseguro.

—Ho veus? Especial.

Va fer un pas cap a ella.

I llavors va ressonar una rialla, tant fosca com maliciosa.

Lletja de debò.

I una veu profunda va deixar anar:

—Ah, ja ets meva, zebrada daurada!

Uf… El caos va ser total.

Insectes corrien en totes direccions, volant sense rumb.

—En Tarruf! —va cridar la Sira—. Operació buidar el ventre! Ara!

FUGIM!

CORREU!

—Ho veieu? Qui tenia raó? —xisclava la Tic.

Van sonar trompetes.

QUE VAN ESVERAR TOTHOM, UNA MICA MÉS.

Abans que l'Arnau pogués reaccionar, en Broc es va llançar damunt seu.

Quan va obrir els ulls, estava muntat a la seva esquena.

—Baixa'm! No m'agrada volar!

—No volo. Salto! I si baixes, et faràs mal!

La Sira volava al seu costat. A les potes duia la Tic, feta una bola.

—Arnau! Veus el sarró d'en Broc? Obre'l! Hi ha un flascó de porcellana. Beu-te'l abans de sortir!

—Ni parlar-ne! No em prenc res sense saber què és!

—Si no ho fas, et faràs gran quan sortim i aixafaràs en Broc! O taparàs la sortida! I en Tarruf atraparia els altres!

L'Arnau va empassar saliva.

Amb una mà va obrir el sarró. A cada salt, el món s'aixecava i baixava.

Va remenar per dins i per fi:

—El tinc!

Llavors en Broc va tornar a saltar i el flascó se li va escapar de les mans, sortint disparat.

—Ha quedat enganxat sota una ala! —va avisar la Sira.

—I què vols que faci? No puc agafar-ho.

—No tens opció, Arnau —va cridar la papallona, visiblement nerviosa.

Fantàstic. Ara li tocava fer de saltimbanqui.

L'Arnau es va aferrar amb braços i cames a la pota del saltamartí i, sense pensar-s'ho, es va deixar anar.

Va quedar penjant cap per avall, balancejant-se com un pèndol. El món donava voltes sota els seus ulls.

Dreta. Esquerra.

Dreta. esquerra.

Va veure el flascó encaixat entre segments de l'abdomen.

Va agafar impuls i va estirar el braç.

—Una mica més… una mica més —es va murmurar.

Va notar que la punta dels dits tocava el flascó i, no sap com, el va atrapar.

Segons després tornava a estar damunt el llom d'en Broc, alçant el trofeu.

—Arnau, para de fer el mico i beu-te'l, que encara et caurà un altre cop! —va cridar la Sira.

El noi va fer una ganyota, però li va fer cas… quan el va obrir.

—Ecs… a què olora això?

—És l'essència del bosc —li va explicar en Broc—. Té millor gust que no pas flaire. Confia en mi.

L'Arnau no les tenia totes, però, quan va aixecar el cap i va veure la paret, cada cop més a prop, i aquell forat, petit, petitet… es va tapar el nas i s'ho va empassar d'un glop.

Després, va tancar els ulls i es va aferrar al Broc amb totes les seves forces.

Va notar branques al clatell.

Pedres a les cames.

Olor de macarrons.

Dels macarrons de la mare.

Va obrir els ulls.

Era al jardí de la masia.

Saltava encara a cavall d'en Broc entre margarides i sajolides.

I era petit.

Petit com un bolet.

Petit com un barrufet.

3. L'ARBRE DE LES PAPALLONES

Malauradament, en Broc, encara esverat per la fugida, rebotava sense descans, i l'Arnau no podia més; li feien mal les mans.

—Paraaaaaa! Vull baixar!

Però en Broc no li feia cas.

—Cauré! Paraaaa!

I salta que saltaràs.

El final era previsible: el noi es va deixar anar. Va caure de l'esquena d'en Broc i, entre ais!, i uis!, va rodolar fins a quedar atrapat entre les branques d'un romaní.

Poc després, els altres ja eren al seu costat.

—Estàs bé?—va preguntar la Sira—. T'has donat una bona patacada!

—No és la primera—va murmurar l'Arnau fregant-se el paner mentre s'espolsava les flors enganxades als cabells—. Com a mínim oloraré bé… Però… qui… què… és…?

—Vaja, el cop fort ha estat, perquè les paraules s'ha empassat! —va dir en Broc.

—No ens podem empassar les paraules, Broc—va etzibar la Tic.

—Per què no? —va replicar ell—. A l'humà li ha passat i està callat!

L'Arnau escoltava, divertit, al·lucinat… i una mica irritat.

—No m'he quedat mut! És que... què és aquell arbre? És màgic? Soc tan petit com un barrufet! No m'agrada gens!

—Xst, no cridis tant—va xiuxiuejar la Sira—, i qui és aquest barrufet? Un follet més?

—Com vols que no...—va dir l'Arnau abaixant el to—... cridi? Gairebé em mato! No és normal! Qui sou?

—I tu? —va preguntar la Tic arrufant els ulls— Ets un dels pinxos d'en Tarruf? Sira, no hi confiïs. És una espia. Ho he vist de seguida.

—Si tu no hi veus! —va deixar la Sira, rient.

—Però tinc olfacte i aquestes coses s'oloren.

—Jo no soc cap espia! —va protestar l'Arnau.

—No els facis gaire cas, petit. —La papallona somreia—. Jo em dic Sira, ella és la desconfiada Tic, i ell, el cantaire Broc, el saltamartí més veloç del jardí. I l'arbre on has caigut…

—L'arbre que se m'ha cruspit —va corregir l'Arnau.

—Que repel·lent!—va etzibar la Tic amb un maliciós somriure.

—Sí, l'arbre se t'ha cruspit i ho sentim molt...

—Parla per tu!

—No siguis impertinent, que no agrada a la gent, Tic! —

va deixar anar en Broc.

—Aquell tronc és **l'Arbre de les papallones** i és casa nostre—va continuar la Sira, ignorant aquell parell—. Els **Ancians** expliquen que la **Mare Natura** el va fer servir de refugi, quan va quedar ferida per culpa dels humans...

—És clar, qui si no! —va murmurar la Tic.

—… i com a agraïment, li va atorgar la màgia que veus. És molt senzilla i va encaminada a la nostra protecció... però avui no sé què ha passat… perquè l'arbre no deixa mai que els humans vegin l'entrada.

—Doncs, jo m'he apropat i m'ha xuclat, de cop! —va explicar l'Arnau—. És que no he pogut ni protestar!

—Alguna raó ha de tenir —va assegurar la Sira, mirant el seu voltant—. Ha pogut sortir tothom?

—Sí, tranquil·la —va dir la Tic—. Les trompetes han fet bona feina.

Van callar durant cinc segons.

Llavors l'Arnau es va il·luminar.

—Una cosa, on són les altres papallones? Perquè l'arbre es diu "de les papallones", no?

La Tic i en Broc se'l van mirar com si hagués deixat anar la bomba de la que no es podia parlar.

I la Sira va abaixar el cap.

—Ell... En Tarruf se les ha endut…—va xiuxiuejar, tristament.—. És un dimoni boiet. I em busca a mi.

—Un què? I per què et vol? —va preguntar l'Arnau.

—Pel meu secret...

La Tic es va apropar a la papallona.

—No ho facis, Sira! —va avisar—. És un humà. Tan bon punt li diguis, voldrà atrapar-te.

—Saps que et puc sentir, oi?—va riure l'Arnau, arronsant

les espatlles—. Parla més fluixet si és un secret.

—Ha fet un rodolí, ja s'assembla a mi! —va afegir en Broc amb alegria—. El boiet mai en té prou i sempre vol ple el pou!

—Em costa seguir-te, Broc—va dir l'Arnau, esgotat.

—Els dimonis boiets són petits i esbojarrats. Imprevisibles i capritxosos. Són molt difícils de controlar… però sempre s'ha dit que no són dolents.

—Doncs, has de tenir un secret molt gros —va insistir l'Arnau—. Perquè ha segrestat les teves germanes per ell!

—Calla, Sira! —va deixar anar la Tic.

—No siguis carallot. Si l'**Arbre de les papallones** l'ha deixat entrar és perquè confia en ell —va dir la Sira—. És molt savi i no fa les coses per què sí.

La papallona va mirar l'Arnau i va obrir la boca.

—Sira! Pensa en nosaltres, no li diguis res! —suplicava la Tic.

Òbviament, no li va fer cas.

4. EL SECRET DE LA SIRA

L'Arnau escoltava fascinat la Sira parlar. La papallona tenia un deixant especial.

—... i el rastre aquest que deixo...

—Com el dels avions, oi? Sempre hi ha marques al cel.

—Sí, però si es recull abans que toqui terra, es converteix en metall. I aquest metall de color groc, l'anomenen **Or**…

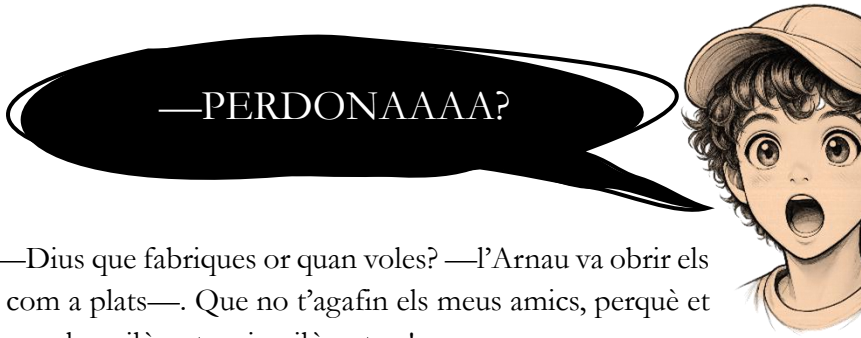

—Dius que fabriques or quan voles? —l'Arnau va obrir els ulls com a plats—. Que no t'agafin els meus amics, perquè et farien vola quilòmetres i quilòmetres!

—Ho veus, Sira? No es pot confiar en els humans —va sentenciar la Tic.

—Eh, para el carro! —va replicar l'Arnau—. Jo no he dit que vagi a fer-li mal, només he parlat dels meus amics. I ells no hi són aquí!

—Ja, però de seguida has pensat a fer volar la Sira…

—Tic, estàs molt equivocada. No em coneixes de res!

—Potser a tu no, però dels teus, un munt!

—Prou! —va tallar la Sira–. Les baralles no solucionen res. L'important és que en Tarruf ha descobert el meu secret i em busca. Per això ha capturat les

meves germanes. Les esperava un dia a la sortida de l'**Arbre de les papallones** i se les va endur a totes.

—Perquè no sabia quina era quina —va assenyalar l'Arnau—. Millor assegurar-se.

—Exacte. Però ara només quedo jo.

—I com ha descobert això de l'or? —va preguntar el noi—. Suposo que vosaltres no ho expliqueu a tothom.

—Aquí ho saben gairebé tots els éssers del jardí: ocells, formigues, marietes, follets, nans, tisoretes, aranyes… —va enumerar la Sira.

—De debò? —va riure l'Arnau—. Follets i nans?

—T'estranyes? Ets petit i estàs parlant amb una papallona —va replicar la Sira—. Existeixen a molts jardins i solen ser inofensius. Segons la llegenda:

Eren humans que formaven part de l'Exèrcit de la Cendra, que seguia la reina Cremor. Fa molts anys van intentar arrasar aquestes muntanyes, però la Mare Natura els ho va impedir. Va ser quan va quedar ferida, però va tenir temps de llençar el conjur que els va transformar.

—Alguns van fugir a les muntanyes, però la majoria es van quedar als jardins. Són els "dolents". Quan els humans els mireu, es queden quiets com a estàtues. **Segur que n'has vist algun.**

—Sí, a molts llocs. I tu t'ho creus tot això?

—Que va! —va riure la Tic–. Quines bestieses! Només és un rumor que han escampat per fer por als petits. Són molt de la broma i inaguantables, però inofensius.

—El cas és —va continuar la Sira—, que hem buscat les meves germanes per tot arreu i no n'hem trobat rastre. Ningú les ha vist.

—Però no poden haver desaparegut! —va exclamar l'Arnau—. Han de ser a prop. Cent, dues-centes papallones no han de ser fàcils de transportar. Les hem de buscar pel jardí, però amb aquesta mida… podem trigar mesos!

—No el facis gran, que se'ns menja —va advertir la Tic.

L'Arnau va recordar aleshores una porta vella al costat de la piscina. Estava rovellada, mig amagada darrere els esbarzers, i el dia anterior li havia semblat sentir gemecs mentre inflava les rodes de la bicicleta.

—No és bo… —va murmurar la Tic, fent-se bola i desfent-se, contínuament—. Si aquell soroll que has sentit són elles, qui les ha tancat? No ha pogut ser en Tarruf.

—Tens raó —va dir la Sira—. És massa petit. No podria obrir la porta.

—L'humà ens enganya! —va afirmar la Tic—. Vol que anem allà. És un conspirador… un espia!

—Jo… què va! —va riure l'Arnau—. Només era una idea.

—Però té raó —va afegir la Sira—. Són massa papallones. No ha pogut transportar-les ell sol.

—Llavors què? —va preguntar la Tic—. Hi ha més d'un criminal corrent pel jardí i no ens hem adonat?

En aquell moment, cap d'ells va notar l'ombra que es precipitava damunt seu.

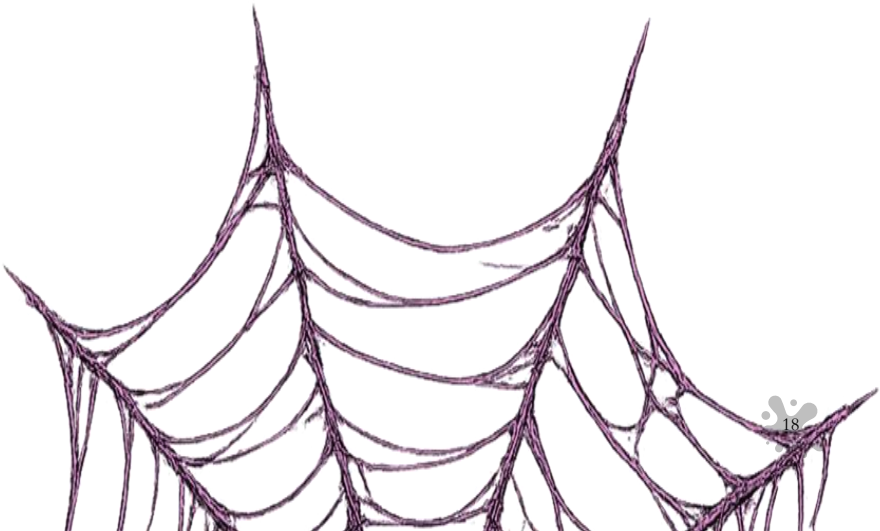

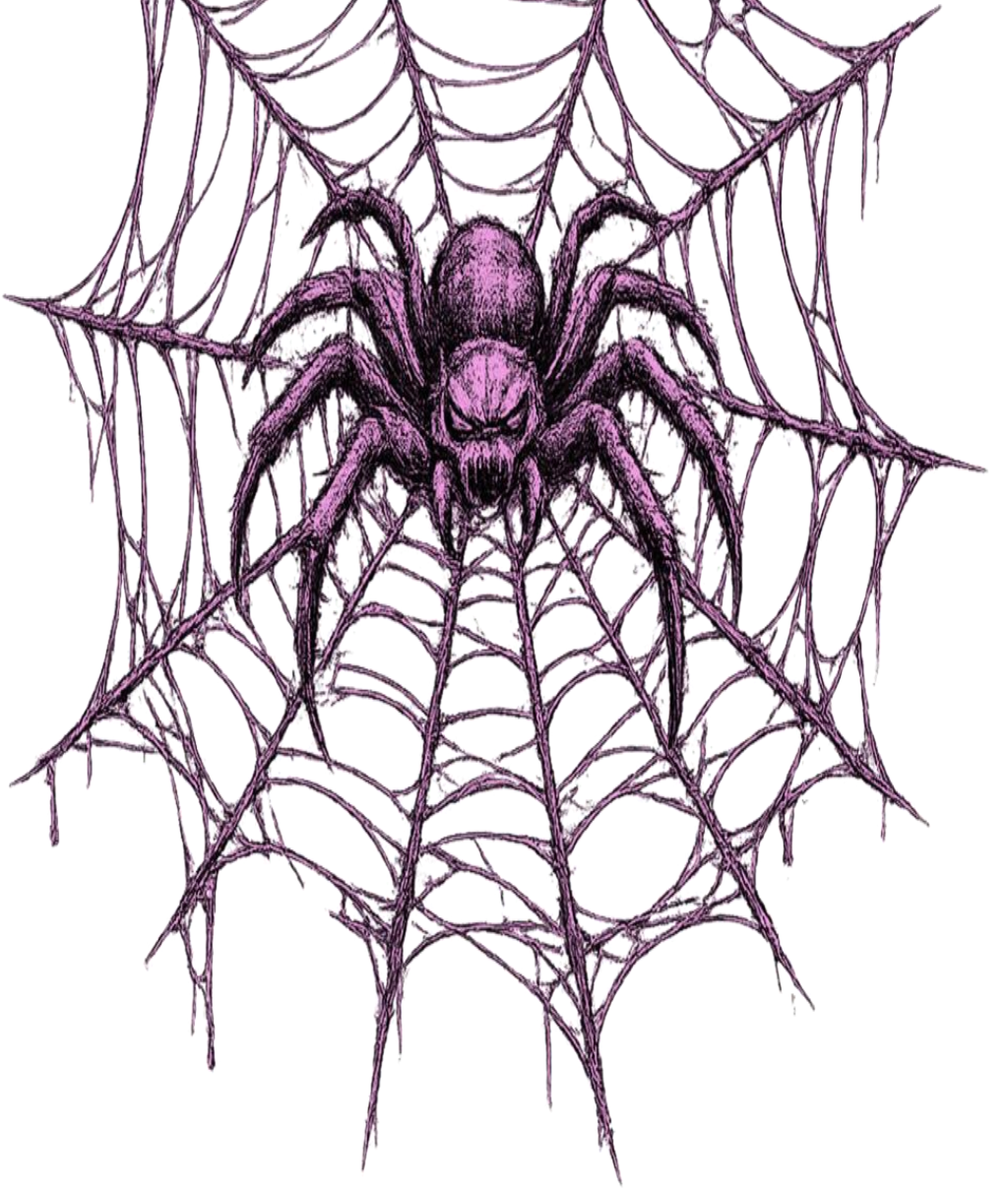

5. LA PANXACONTENTA

—No us mogueu, no parleu, no crideu… o adeu direu! —cantussejava en Broc amb la boca ben petita.

Una substància enganxosa els atrapava.

—No pot ser… ha de ser una broma de mal gust! —es lamentava la Tic—. Per què hem sortit del cau? Allà estàvem segurs. Com hem caigut en aquest parany?

—Si ens haguéssim quedat, en Tarruf ens hauria atrapat! —parrupa en Broc, com una tórtora.

—Ah, és que ara som lliures, oi? —va etzibar la Tic, irònicament.

L'Arnau estava en modus estàtua. No era gens fàcil fugir d'una teranyina. Ho havia vist en un munt de documentals.

Llavors va sentir unes vibracions que no li van agradar gens.

—Caram, sembla que avui gaudiré d'un bon banquet! M'ha tocat la grossa!

La veu d'aquella aranya era molt cridanera.

—Panxacontenta, què fas? —va exclamar la Sira movent-se enèrgicament, però només s'enredava més—. Deixa'ns

anar! Tens prohibit atrapar els residents del jardí! T'ordeno que ens deixis anar!

—Que m'ordenes, què? —va replicar l'aranya—. Fa massa anys que et penses l'ama i senyora d'aquest lloc! Quan arribi en Tarruf, s'ocuparà de tu!

—Tu li has parlat de mi? On són les altres papallones? Estan bé?

—Massa preguntes i poc temps. Jo abans feia allò que volia, però des que vau arribar… tot fa pudor de bondat. S'ha at! I això va per tots vosaltres.

s va girar, amenaçant la resta de bestioles que s'havien pat. Tots van ajupir el cap, porucs.

tampoc van reaccionar quan un dimoni vermell a mida d'un escarabat, va aparèixer.

—Ets escorredissa, Sira!

—Deixa els meus amics! —va cridar ella.

—Ho podria fer, però llavors trencaria el tracte amb la Panxacontenta. Ella ha de menjar, saps?

L'aranya salivava.

—Aquest humà, petit i molsut, com m'agrada… —va murmurar.

—Ets un… Tarruf! —va cridar la Sira—. No ho pots fer,

això.

Aquest va mirar el seu voltant i va riure. Totes les bestioles havien fet un pas enrere.

—Au, Panxacontenta, deslliga la papallona i embolica-la per emportar.

Dit i fet. L'aranya, amb precisos moviments, va fer un capoll.

—Atura't, si us plau —pregava la Tic.

La Panxacontenta no li va fer cas. Amb precisió, va acabar la feina i va entregar la Sira al Tarruf. I aquest va marxar, content i xiulant.

L'Arnau i la resta es retorcien enganxats a la teranyina. Les bestioles giraven el cap, dissimulant.

—Mmm… no et menjaré pas —va riure la Panxacontenta, observant l'Arnau—. Faré un farcell amb tu per sopar i esmorzar… hi ha molta teca aquí!

Va llepar-se les potes. Totes elles. Les vuit.

—Crec que ara començaré per la cuc bola. És petita i sembla saborosa.

La Tic va començar a tremolar.

—No, menja'm a mi! —va cridar l'Arnau, valentament—. Si no ho fas és perquè no t'atreveixes! Saps que soc més fort que tu!

—Humà bocamoll —va rondinar l'aranya—. Ara veuràs!

Va alçar les potes del davant i va fer un salt olímpic. En segons estava damunt l'Arnau, a punt per injectar-li el verí… però llavors, quan ja tothom havia tancat els ulls, es va sentir un:

L'escena següent va fer riure a més d'un insecte.

No ho havien vist, però la Panxacontenta havia anat fent tombs com una baldufa abans de caure d'esquena, atordida.

—**Repel·lent d'insectes!** —va cridar triomfant l'Arnau, ensenyant un petit pot—. La meva mare és molt llesta!

Amb la Panxacontenta convulsant a terra, els altres van actuar: una tisoreta va tallar els lligams, alliberant l'Arnau, la Tic i en Broc, que van caure sobre un llit de fulles verdes preparat pel clan de les formigues.

—Esteu bé? —va preguntar la Tic, encara tremolosa. —Sí —va contestar l'Arnau, mirant al voltant—. Algú ha vist per on ha marxat en Tarruf?

Les respostes van ser un caos:

—Però els dimonis boiets no volen…

—Sí que volen!

—I jo ho he vist!

I així van continuar durant uns minuts… o potser quinze.

6. EL CAU D'EN TARRUF

En veure que ningú es posava d'acord i que cadascú havia vist una cosa diferent, en Broc va perdre la paciència.

—Calleu! Si no ho sabeu, no parleu, que tot això és molt greu!

—Escolteu, a la Sira li queda poc temps —va murmurar la Tic. La veu li tremolava—. Si en Tarruf la fa volar massa, s'esgotarà… i si això passa…

L'Arnau li va posar el braç a l'espatlla.

—No la conec gaire, però sé que és forta. Aguantarà. A més, sap que no l'abandonareu. Confia en vosaltres.

La Tic el va mirar i, per primer cop, va somriure.

—I en tu també.

—Ep, Tic, tens un nou amic! —va riure en Broc.

—No tan de pressa —va tallar ella, allunyant-se del braç de l'Arnau—. No ens ha fet mal… encara.

L'Arnau va sospirar. Era difícil, molt difícil.

Com que ningú sabia per on havia marxat en Tarruf, van decidir inspeccionar tot el jardí. I quan dic tot, és tot: sota pedres, fulles, branques seques… fins i tot van mirar dins la closca del caragol Pol —que es va enfadar moltíssim. Però res van trobar.

—I si se l'ha endut fora? —se li va ocórrer a l'Arnau.

—Com? —va preguntar el Broc—. En contra del que pugueu pensar, els boiets no poden volar.

—Llavors, corrents o saltant —va insistir l'Arnau.

—No. Les cames d'en Tarruf són curtes. Ha d'estar per aquí —va respondre la Tic.

En aquell moment, l'Arnau va sentir un formigueig que li començava a pujar pels dits dels peus.

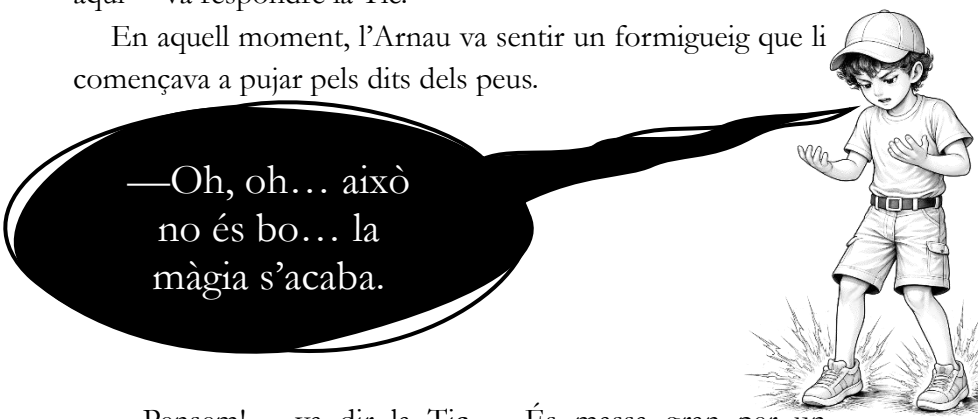

—Pensem! —va dir la Tic—. És massa gran per un capoll… i massa petit per segons quin forat…

—Aquest jardí és ple de moviment, algú ha hagut de veure alguna cosa —va assegurar l'Arnau.

Van preguntar a tothom: mosques, escarabats, formigues, caragols, ocells… Ningú havia vist res.

—I quan el trobeu, què? —va intervenir la vespa Diana, rodona com una bola de pol·len—. És més fort que vosaltres.

—Ajudeu-nos! —va exclamar la Tic—. No podrà amb tots!

—Ni parlar-ne —va dir en Quim, l'escarabat—. Tinc família.

—Però no podem deixar-la sola, ens necessita! —va dir l'Arnau.

—Em sap greu, però en Tarruf ahir va llançar pedres al caragol Pol —va afegir una mosca roquera—. Podria haver-li trencat la closca!

—Què vols que hi faci jo? —va replicar en Bernat, el mosquit—. D'una bufada m'estampa contra la roca!

—Jo no arriscaré la meva colònia —va dir la formiga

Clàudia—. Ja ens va inundar el cau una vegada.

—I què? Vosaltres podeu aguantar sota l'aigua si tanqueu els espiracles! —va protestar l'Arnau.

—Digues el que vulguis. No m'hi jugo la vida.

—És la vostra amiga. Sempre us ajuda quan ho necessiteu! —va cridar en Broc, desesperat.

—Ens demaneu massa —va afirmar la vespa Diana.

Un a un, van anar marxant.

No hi va haver consens.

Ni coratge.

—Pensava que eren els nostres amics… —plorava la Tic.

—Al meu món passaria igual —va dir l'Arnau—. Quan la gent té por, pensa primer en el que pot perdre.

—No és por —va replicar en Broc—. És egoisme.

Va ser llavors que van sentir una tos discreta, que provenia de darrere d'una margarida.

Un petit ratolí de cabells llargs i blancs els observava.

—Hola, soc en **Boleta**. He sentit parlar d'un dimoni boiet, unes papallones… i d'un amagatall.

—N'has vist un? On? Aquí? —van preguntar tots tres alhora.

—Massa preguntes. A veure: no. Sota la piscina. I sí.

Es van mirar sense entendre res.

—A veure, no he vist cap boiet amb els meus ulls, però sota la piscina hi ha una porta rovellada —va aclarir el ratolí—. Sempre és tancada. Però fa dies que s'hi senten sorolls molt estranys. Jo visc al costat i és molt molest, de debò.

L'Arnau va alçar els braços.

—Ho sabia! Si m'haguéssiu fet cas…

—T'ha faltat temps per penjar-te la medalla —va dir la Tic.

—Hi has entrat? —va preguntar en Broc.

—La porta és tancada —va arrufar els bigotis en Boleta—. I els ratolins encara no tenim el superpoder de travessar la matèria. Però hi ha una altra manera d'entrar.

—Quina? —va xiuxiuejar la Tic.

—Excavant. És laboriós. Però es pot fer.

Va fer una pausa.

7. EL [illegible]RESCAT DE LA SIRA (primera part)

Semblaven un escamot de l'exèrcit.

S'arrossegaven per terra, travessant la bardissa de roses silvestres. S'amagaven darrere les pedres. Avançaven un pam més… i tornaven a menjar pols mentre esquivaven el bassal d'una mànega mal tancada.

Ep. I tot en silenci.

A pocs centímetres de l'entrada, es van aturar.

La porta hi era. Enorme. Rovellada. Vella. Per sota serpentejava un rajolí d'aigua. La molsa la cobria gairebé sencera.

I d'allà dins en sortia una ferum…

Feia esgarrifar.

—Si pareu les antenes i orelles, escoltareu els sorolls —va xiuxiuejar en Boleta.

Clap, clop... clap,clop...

—Els sentiu? No sé què hi fan, però abans aquest xivarri no hi era.

—Amb la porta tancada no s'hi veu res —va murmurar la Tic, amagant-se darrere en Broc. Era a un ensurt d'enroscar-se dins la closca—. De debò creus que en Tarruf és aquí? Sembla l'entrada d'un túnel del terror.

—Buscàveu un amagatall. I això és el que més s'hi assembla —va dir en Boleta—. Passo el dia recorrent jardins i no he vist res semblant enlloc.

—Doncs haurem d'entrar —va dir l'Arnau, també parapetat darrere en Broc—. Encara que no em faci gens de gràcia. On fem el forat?

En Boleta va assenyalar una margarida que creixia a la muntanya de terra que hi havia a l'esquerra de l'entrada.

—Aquí. Fa un temps hi havia un pal clavat. Un humà el va treure i ho va tapar amb terra.

—Esperem que sigui fàcil…

En Broc es va posar a excavar sense dir res. La Tic no va trigar a protestar.

—Ei! Que tota la terra m'està caient al damunt!

—Doncs aparta't!

—Ja ho he fet tres vegades!

En Broc li va picar l'ullet a l'Arnau. L'Arnau va riure fluix.

En poca estona, el forat va quedar obert.

Negre. Profund. Humit.

—Algú té una llanterna? —va preguntar l'Arnau.

—Una què?

—Alguna cosa per fer llum.

—No.

Silenci.

Quin inconvenient més poc convenient.

—A casa en tenim —va sospirar l'Arnau—. Però ara mateix soc massa petit per arribar de pressa.

—Podeu demanar ajuda a la Berta —va dir en Boleta—. Ella emet llum pel cul.

—Quina grolleria!

—No és grolleria. És biologia. És una cuca de llum. Viu sota aquella fulla groguenca. Si li oferiu alguna recompensa…

Va ser l'Arnau qui va negociar. Després d'una conversa intensa, va acceptar pagar dues palletes d'or.

Un cop el tracte fet, van entrar.

El passadís era humit i pudent. Les parets, cobertes de molsa. Feia fred.

La formació: primer, darrere la Berta, l'Arnau; darrere, en Broc, amb la Tic al damunt després que ella ensopegués dues vegades; i tancant la comitiva, en Boleta, que havia escollit expressament aquella posició per poder fugir el primer, si calia.

Aviat van arribar a una gran sala excavada a la pedra.

Una bombeta ridícula il·luminava el caos: eines rovellades, bosses misterioses, una escala trencada, prestatgeries plenes de trastos absurds per a ells.

I llavors… l'horror.

Del sostre penjaven petites caixes de fusta amb barrots. I dins de cadascuna, una papallona trista.

I al centre, la més gran de totes.

La Sira.

Plorava. Exhausta.

Sota seu, una pila d'or.

L'Arnau va agafar una branca.

—Tarruf! Allibera-les!

L'entrada va ser tan triomfal, que va sorprendre el dimoni boiet.

Però només un instant.

—No m'ho hauria pensat mai —va dir en Tarruf, aplaudint lentament—. Tres bitxos com vosaltres trobant-me… M'hauré de treure el barret.

—Tros d'animal! Els hi fas mal!

—Broc, cada vegada que et sento parlar em fas més gràcia. Ets únic.

—Deixa'l en pau!

—O què? Em faràs res, cuc cagat? Au, fes-te bola, que és l'únic que saps fer.

Va riure.

—Sou patètics. I aquest ratolí? Té més pèl que un gos d'aigües.

En Boleta no s'ho va pensar i es va llençar damunt seu. L'ofensa havia estat massa grossa.

I aquí va arribar el miracle, perquè en el salt, la cua del ratolí va fregar la gàbia de la Sira i la caixa es va balancejar, primer suaument. Però de seguida la Sira va començar a ajudar, fent força… cap a una banda… cap a una altra…

Fins que la corda va cedir.

La gàbia es va estavellar contra el terra i es va fer miques.

Segons després, la Sira ja volava.

Les bestioles i l'Arnau es van arreplegar, en formació. Eren cinc contra un. Havia de ser fàcil…

Llavors, en Tarruf va deixar anar un xiulet fort i llarg.

Això sí que no s'ho esperaven: dels racons més foscos van emergir quatre figures vermelles, petites com escarabats. Eren idèntiques al Tarruf!

La sorpresa va ser tan gran que no van saber reaccionar a temps, i en segons van quedar envoltats.

—Us pensàveu que estava sol? —reia en Tarruf—. Us presento els meus germans: **na Tarraf, en Tarref, en Tarrif i na Tarrof.**

Va esclatar a riure.

—Que en sou de tanoques! Vosaltres sabeu com va ser de difícil transportar tanta papallona cridanera i alterada? —va explicar el dimoni—. És impossible que ho hagués fet sol!

—No pot ser… no ho veiem bé —va murmurar la Tic. S'havia amagat darrere en Broc.

—Mira tu, la cuc bola! A més de covarda, cega!

8. EL RESCAT DE LA SIRA (segona part)

—Agafeu-los —va ordenar—. Tanqueu-los a la gàbia gran. D'allà no escaparan.

La gàbia metàl·lica era el doble de gran que les altres.

—La papallona, no. A ella torneu-la al seu lloc. Encara ha de treballar.

Es va fregar les mans, mentre somreia de manera maliciosa.

—Ella ens ha de pagar els capricis.

La colla d'insectes i l'Arnau observaven impotents com en Tarruf explotava la Sira.

Lligada a una corda llarga, la feien volar en cercles, una vegada i una altra. I, mentre batia les ales, deixava anar aquell polsim brillant que, en tocar terra, es convertia en or. Els dimonis l'arreplegaven i el posaven en sacs de roba.

Ja en tenien més de vint.

—Prou! —cridava en Broc—. Si continua així, la matareu!

—Ja en teniu més del que us podeu gastar! —suplicava la Tic—. Allibereu-la! Li feu mal!

Però els cinc dimonis ni els miraven.

I la Sira vola que vola.

L'Arnau premia els barrots amb tanta força que es va clavar el metall als dits. Estava furiós.

Llavors ho va notar.

El mateix formigueig dels dits dels peus… ara li pujava per les mans. Per les cames.

No podia ser.

Va voler avisar els altres.

Va fer tard.

L'explosió va ser brutal.

Els barrots van saltar en totes direccions. En Broc, la Tic i en Boleta van sortir disparats com coets i es van estavellar contra la paret, estabornits.

En Tarruf i família es van quedar glaçats.

I amb motiu.

Perquè l'Arnau havia crescut.

Ara era gran. Ràpid. Àgil com un guepard.

D'un salt es va enfilar per l'escala fins a dalt de tot de l'estanteria. Va agafar un pot de vidre buit i, amb moviment precís, va atrapar un dels dimonis.

—Deixa'm anar! —cridava, picant contra el vidre—. O et juro que…

—Ostres… de prop ets fins i tot bufó —va riure l'Arnau, sacsejant el pot—. Sembles un Playmobil.

—Para! Que em marejo!

Els altres dimonis es van posar nerviosos de cop. Havien aprofitat la confusió per retenir en Broc, la Tic i en Boleta, però ara tremolaven.

—Allibera el nostre germà! —van cridar—. No saps què has fet!

—Ho faré quan deixeu anar els meus amics.

—No són les nostres ordres! —repetien, movent-se neguitosos—. No són les nostres ordres!

—Quines ordres? —va preguntar l'Arnau.

En Tarruf va escopir a terra.

—Humà fastigós... Havies de ser tu. Què vols? Or? Te'n podem donar tant com vulguis.

Un dels sacs va caure als seus peus.

—Has vist la bici del teu veí? —el va temptar la Tarrof—. En vols una d'igual? O millor?

—O les sabatilles noves que porta tothom —insistia en Tarref—. Les podries tenir. Or i més or.

La temptació el va travessar com un llamp.

Per un instant es va imaginar damunt aquella bicicleta nova. Es va veure amb les vambes de moda. Tothom mirant-lo amb enveja.

Només calia allargar la mà.

I ho va fer.

El temps es va aturar.

—No m'ho puc creure… —va sentir la veu trencada de la Tic—. Ho veus? Tot són iguals. No es pot confiar en els humans.

—Em pensava que eres noble… —murmurava en Broc.

—És com tots —va dir la Tic, plorant.

El nen va mirar la Sira i va veure la decepció als seus ulls.

En aquell moment va sentir un petit pessic al cor. Què estava fent?

Aleshores, l'Arnau va retirar la mà com si cremés.

—No! No vull or.

—Maleït nen! Canvies riquesa per ells?

No va respondre.

Va obrir el pot i, amb un moviment rapidíssim, va atrapar un altre boiet.

—Si! —cridava en Broc—. Així!

—Endavant, noi! —animava en Boleta.

L'eufòria va esclatar. Perquè estaven guanyant. Ho veien. Ho sentien.

Fins que… un murmuri fosc va arribar pel passadís.

Era lleig, pesat i tenebrós.

Tothom es va girar, a càmera ben lenta.

La Tic tremolava, darrere un Broc que havia encongit.

La remor era a quatre passes.

Alguna cosa s'acostava i no semblava cosa bona.

Llavors va aparèixer…

Set nans i nanes —i no, no eren pas els de la Blancaneu— vestits amb colors llampants. Barrets punxeguts. Alguns amb llargues barbes, d'altres amb cabells fins als genolls. Els seguien dues gavines que caminaven amb pas solemne.

L'Arnau es va quedar bocabadat. Semblaven sortits d'una sèrie de dibuixos.

I, per un moment, es va despistar… cosa que va aprofitar un boiet, per bufar-li a la cara una pols marronosa.

Només amb una inhalació, el món al voltant de l'Arnau va començar a girar.

De cop, es feia petit.

Petit.

Petit com un barrufet, altra vegada.

No va tenir temps ni d'enfadar-se, que ja tenia els nans davant seu.

La més espigada, amb barret blau i trenes blanques fins als genolls, va avançar un pas.

—Què passa aquí? —va preguntar amb veu ferma—. I qui són tots aquests?

Els dimonis, estranyament nerviosos, feien reverències exagerades.

—Ames i senyores, amos i senyors —van dir a l'unísson—, la feina encarregada està acabada.

9. EL CLAN DELS NANS I NANES DEL JARDÍ

De sobte, la situació havia fet un gir que no augurava res de bo.

L'Arnau i companyia estaven encerclats.

Els dimonis boiets reien i saltaven mentre rebien elogis dels nouvinguts.

I potser la situació no era bona, però, com a mínim, la Sira per fi descansava.

La nana espigada del barret blau va avançar un pas.

—Així que aquesta colla ha descobert el vostre cau i ha intentat alliberar la zebrada… —va dir amb veu lenta—. Quina barra! Com goseu interposar-vos entre un amo i un boiet? Ells ens han de servir. Sempre.

—Tenir esclaus és delicte! —va saltar la Tic.

—Ah si? —Va arquejar una cella la nana.— I qui ho diu?

—No ho sé… però ho ha de ser! Si vols alguna cosa, la fas tu! Per això et pots moure! Si no, seríem tots estàtues!

Un parell de nans van riure per sota el nas.

—Ells estan fets per servir —va explicar la del barret blau—. Els agrada treballar. Necessiten **"feina, feina"**. Oi?

Els boiets van assentir, nerviosos.

—Són petits, vermells, inquiets i si s'avorreixen es tornen entremaliats, però sota ordres… poden ser molt útils.

—I qui sou vosaltres? —va preguntar l'Arnau.

Un dels nans va fer una reverència exagerada.

—Som el Clan dels Nans i Nanes de jardí.

Van dir-ho com si el nom hagués de ressonar per tot el planeta.

—Formem part d'una organització ultrasecreta —va continuar la del barret blau—. El nostre objectiu és simple: dominar tots els jardins del món.

—Dominar… jardins? —l'Arnau no sabia si riure o espantar-se.

—Algú ha de manar —va dir un altre—. I hem decidit que serem nosaltres.

Van explicar que, en una trobada de nans a Mallorca, un cosí els havia parlat d'una papallona zebrada daurada amb un deixant especial.

L'or era el finançament perfecte per pagar un exèrcit.

I havien vingut a caçar-la.

—No teniu cap mena d'escrúpol —va cridar l'Arnau.

—Potser sí que en tenim —va riure la del barret blau—. Però no els fem servir.

Es va col·locar el barret.

—Per cert, soc la Garrepa. Ho vam decidir llegint una revista humana. Blau, Garrepa. Vermell, l'Emprenyat. Groc, l'Ínfula. Taronja, el Golafre. Verd, l'envejosa. Gris, el Dropo. I ella—va assenyalar la del barret negre— és la Cap Grossa, la nostra ama i senyora.

La del barret negre no va somriure.

Duia un petit canó de plata a la mà.

—Ja n'hi ha prou de xerrameca —va dir l'Envejosa—. Carreguem l'or i marxem. Aquí fa pudor.

—Què fem amb ells? —va preguntar l'Emprenyat, assenyalant l'Arnau i els altres—. Ens els enduem o els deixem aquí? Sense aigua ni menjar… en un parell de dies…

Va fer un gest molt lleig amb la mà.

—Tururut!

El cor de la Tic va fer un salt.

Van veure com quatre dels nans marxaven i tornaven penyent dos carretons. En qüestió de segons, els sacs d'or staven carregats.

—A la conquesta! —van bramar tots alhora.

El crit va ressonar per la sala.

Van picar el llom de les gavines i aquestes van enlairar-se amb ells al damunt.

I van girar cua.

Els deixaven allà. Lligats. Sense possibilitat d'escapar.

—No ho podeu fer! —cridava en Broc—. Som gent de bé!

—Oh, això no ho dubto —va dir la Cap Grossa, fent-li un adeu amb la mà—. Però sou els únics que coneixeu els nostres plans. I no us podem deixar marxar així com així. Ho entens, oi, petit?

—No direm res! —va prometre la Tic—. Us ho prometem!

—Sí, ja… Aquesta cançó ja me la sé.

Rient, van desaparèixer pel passadís fosc.

—Torneu! —cridava l'Arnau.

—No ens podeu deixar aquí! —bramava la Tic.

Però ni van contestar ni van tornar.

—És increïble… —murmurava l'Arnau mentre intentava desfer-se dels lligams—. No es pot ser més…

—No pot ser que siguin tan dolents… —somiquejava en

Broc.

La Sira no parlava. Amb prou feines mantenia els ulls oberts.

En Boleta tampoc deia res.

I això sí que era estrany.

Massa estrany.

L'Arnau el va mirar de reüll.

El ratolí tenia les dents clavades a la corda.

Rosegant.

Sense fer soroll.

10. UNA FUGIDA... O NO...

—Sí, sí, segueix, que ja quasi està! —l'animava la Tic—. Sí, ja ho tens!

—Vinga, ànims, que tu pots! —cridava l'Arnau—. Va, va, no paris!

En Boleta rosegava i rosegava sense descans.

Primer va ser la corda de les potes davanteres. Després, amb aquestes lliures, es va desfer de la que li lligava les del darrere.

Un a un, va anar alliberant els altres.

—Sort de tu, ratolí —va aplaudir el Broc movent les ales, encara entumides per les cordes—. Ja pensava que era la fi!

La Tic no es va poder estar i li va fer una gran abraçada. Després va fer el mateix amb l'Arnau, davant la mirada astorada de la resta.

—**Sento haver dubtat de tu**, de debò. Perdona. És que no havia conegut mai cap humà que fos bo… Sempre ens tracten com si fóssim joguines i no insectes.

—Tranquil·la, no passa res —va dir l'Arnau, posant-se vermell—. He de confessar que de vegades jo també ho he fet… però a partir d'ara ja no —es va afanyar a afegir després de la seriosa mirada de la Tic—. He après la lliçó: s'ha de respectar la natura i tots els que hi viuen. Sou éssers vius, no joguines. Ni perseguir ni jugar.

El següent que van fer va ser sortir d'allà.

Tan de pressa com van poder, van alliberar les altres papallones, que van fugir volant ràpides com el vent. Després van enfilar cap a la sortida.

No sabien on havien anat a parar aquella colla de nans i nanes ni tampoc els boiets, però tenien clar que no els deixarien perpetrar el seu malèvol pla.

El passadís seguia estant fosc. I el camí era lent… molt lent.

Això desesperava en Boleta, perquè, en ser un ratolí, podia moure's perfectament per la foscor. Els seus bigotis eren molt sensibles i l'avisaven de qualsevol obstacle.

—A aquest pas no sortirem mai d'aquí! No podeu anar una mica més de pressa?

No, no podien, perquè cada cop que en Broc intentava fer un gran salt, acabava topant amb alguna pedra sortint o amb alguna branca penjant, ja que no hi veia tres en un burro.

I la Tic i l'Arnau tampoc avançaven gaire. Havien de portar la Sira.

I no era gens fàcil.

No podien arrossegar-la per les ales, que es podien trencar. Ni per les antenes, que corrien el mateix perill.

Així que l'agafaven com podien i l'enlairaven per fer passos curts i ràpids.

I quan ja creien veure el final de l'aventura…

Un murmuri es va sentir.

S'apropava.

Igual que abans: remugant i grunyint.

Tots es van quedar glaçats.

Ni un sol múscul del cos es movia.

L'Arnau va tancar els ulls. Ni en somnis els pensava obrir. Només li faltava trobar-se una d'aquelles males bèsties a tocar del nas.

De sobte va sentir una alenada calenta i una pudor terrible li va arribar. Feia olor de merda.

La sang se li va glaçar.

No podia ser veritat. Tenia a algú davant, perquè alguna cosa li feia pessigolles a la cara.

L'Arnau gairebé no respirava.

—Aquí! Aquí! Els he trobat! —va dir de cop una veu coneguda—. Estan aquí!

El noi va obrir els ulls.

—Has anat massa de pressa —va etzibar una altra veu.

Una tènue llum verda es va menjar la foscor.

Era en Quim, l'escarabat piloter, qui palpava la cara de l'Arnau.

La ganyota de fàstic que va fer el noi el va ofendre.

—Alerta amb el senyoret! Ni que fossis millor que jo! —va dir girant cua.

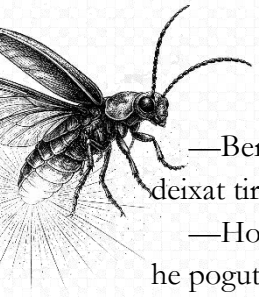

—Berta! —va cridar en Boleta—. Pensava que ens havies deixat tirats!

—Ho he pensat —va admetre la cuca de llum—. Però no he pogut. He anat a buscar ajuda.

No us podeu imaginar les alegries que van seguir aquella escena. Bé… segurament sí, ja que ara tenien llum!

I també pressa.

No hi havia temps per a llargues explicacions. Tots volien sortir d'aquell lloc infernal.

La sorpresa, però, va ser majúscula quan ho van fer.

La Berta havia cridat a tothom.

A tothom!

—Però… com pot ser? Com ho heu fet? —preguntava la Tic. Estava molt emocionada.

El mosquit Bernat i la marieta Beth van ajudar la Sira a baixar de damunt d'en Quim. Si la Tic hagués hagut de portar-la una estona més, s'hauria quedat pel camí.

La van deixar descansant damunt d'una fulla de roure.

—No pot ser veritat! Els heu atrapat! —va cridar en Broc, rient i aplaudint alhora.

De dalt de tot d'un arbre penjava una enorme xarxa de teranyina.

I estava ben farcida.

Follets i dimonis boiets s'hi trepitjaven caps i cues mentre cridaven, rondinaven i deixaven anar algunes paraules que, per educació, no reproduirem.

—Voluntàriament, ja et dic jo que no —va dir la Vinyet, la mosca roquera—. Ens hem quedat una mica **xof** quan heu

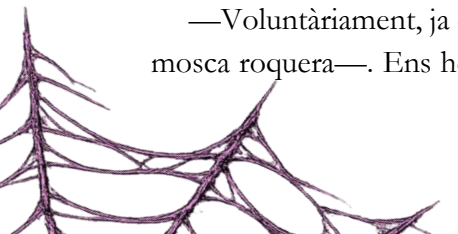

marxat, per tot això del càrrec de consciència… i aleshores ha aparegut el bitxo aquest —va dir assenyalant la Berta.

—Eh! Que tinc nom!

—… la Berta, la Berta —va rectificar bufant—. Doncs això, ens ha dit que estàveu a la cova i que us havien caçat. I que hi havia més d'un dimoni d'aquests.

—Sé que no he fet bé marxant —va admetre la cuca de llum—. No soc gens valenta i pensava que podríeu amb ell. Éreu cinc contra un… Però llavors he vist que apareixien més com ell i m'he espantat encara més.

La Berta parlava cada cop més ràpid.

—I aleshores he fugit… i quan marxava m'he hagut d'amagar perquè sentia veus… i han passat uns nans i jo… jo no sabia què fer i…

—Eh, tranquil·la. Respira —va dir en Broc fent gestos exagerats—. Au: **inspira... expira... inspira... expira...**

—Total —va continuar en Bernat— que ha sortit escopetejada i s'ha topat amb la Diana.

—I m'ho ha explicat tot —va dir la vespa—. I mentre parlava, la Panxacontenta ha començat a riure. Allò m'ha fet mala espina. Encara estava mig atordida pel verí que li havia donat l'humà i l'hem pogut immobilitzar.

—Després d'unes quantes maniobres de pessigolles —va continuar la Vinyet—, ens ha explicat un ridícul pla per conquerir els jardins. Una mena de dictadura… tan absurd que l'hem acabat creient.

—I heu anat a caçar-los! Bé per vosaltres! Sou uns herois! —va aplaudir la Tic.

—Jo no diria tant… —va dir la Beth—. Teníem un pla… però a la majoria ens n'hem oblidat.

—Cadascú anava pel seu compte…

—Hem volgut entrar tots a l'hora i… bé… hem acabat rodolant per terra, trepitjant-nos els uns als altres… un desastre.

—I jo he acabat plena de fang! —va protestar la Beth—. No se'm veia ni un punt negre a les ales!

—Però… com han anat a parar a la xarxa? —va preguntar l'Arnau—. A propòsit?

—És clar que no, humà —va dir la vespa Diana—. La Panxacontenta ens ha volgut parar una trampa. Després de les pessigolles l'hem deixada anar… i la molt desagraïda ens ha seguit. Ha pujat damunt la porta i ens esperava per llençar-nos la seva seda fastigosa.

—Però com que hem arribat a empentes i rodolons… —es va mofar en Quim— ha fallat.

—Nosaltres ni tan sols hem arribat a la porta!

—I els nans sí —va afegir la Vinyet.

—Directes a la sortida…

—I directes a la xarxa!

En Quim va riure.

—Coses del karma!

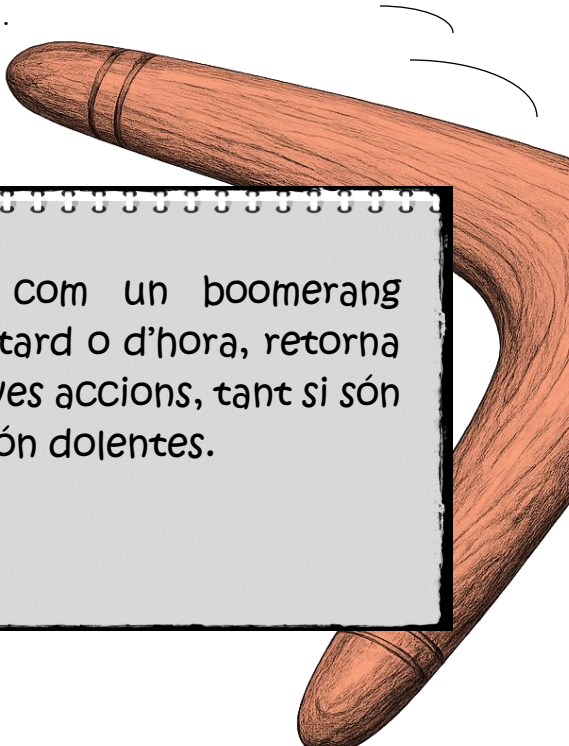

KARMA: és com un boomerang invisible, que, tard o d'hora, retorna cap a tu les teves accions, tant si són bones com si són dolentes.

11. EL CLAN DELS NANS I NANES DE JARDÍ; L'EXÈRCIT

La Sira havia de recuperar energies i, per això, la Diana va volar fins a una camèlia. Amb moviments d'experta, la vespa va omplir amb nèctar un pètal de rosa, convertit en un bol improvisat, i l'hi va dur.

La papallona, amb l'espiritrompa, va xuclar i xuclar fins a deixar-lo ben sec. Ho va agrair amb escreix.

Mentrestant, la resta d'insectes despenjaven els malvats de la història. Els van posar en filera, amb les mans i els peus ben lligats.

La Panxacontenta també hi era, per traïdora i dolenta.

—I què en fem? —preguntava el mosquit Bernat—. Els dimonis rai, perquè són petits; els podem ficar dins d'una caixa i enviar-los a l'altra punta del món. Però amb els nans… és una mica més complicat.

—Els Ancians se'n faran càrrec —va intervenir la Tic.

—Oh, podríem construir una presó —va dir l'escarabat Quim, ignorant la cuc bola—. I que s'hi estiguin per sempre. Volien conquerir els jardins i sabeu com es fa això? Amb una guerra. Se'ls ha de castigar.

—Les guerres són dolentes —va murmurar la Vinyet.

—Molt —va afirmar en Bernat—. Canvien a tothom. Ens tornem cruels.

—Se'n diu supervivència —va assegurar l'Arnau—. És trist, però és així.

I, de sobte, el terra va començar a tremolar.

—Què passa? Un terratrèmol?

—Sembla que s'apropi una legió de centpeus… i que vinguin saltant alhora.

A la Tic li va arribar un cop d'inspiració. I, de sobte, ho va recordar.

—Uf, uf, uf… no, no, no… —murmurava, esverada, davant la mirada atenta de tothom—. Per què no hi hem pensat? Com se'ns ha pogut passar? L'exèrcit… han de tenir un exèrcit… no poden lluitar sols… no ho enteneu?… "A la conquesta!", això cridaven, "a la conquesta!". No es pot conquerir res si no hi ha un exèrcit!

Llavors va passar una cosa que cap d'ells havia previst: **va aparèixer l'exèrcit del Clan dels Nans i Nanes de Jardí, el CNJ.**

No podia ser veritat.

Un munt de barrets punxants s'apropaven cap a ells, arrasant amb tot el que trobaven pel camí, al so d'un crit de guerra:

—Uh, uh, conquerim! Uh, uh, conquerim!

Plantes i flors xafades. Companyes i companys trepitjats; d'altres, esclafats.

Feia esgarrifança. Feia por.

Llavors va passar una segona cosa.

Enmig de l'enrenou que es va muntar —insectes volant sense rumb mentre xisclaven i manotejaven—, en Broc, la Tic i l'Arnau cridaven i demanaven que es quedessin, que havien

de fer una barrera perquè els nans no arribessin fins als presoners.

Però ningú els va fer cas.

La Sira, mentrestant, s'havia recarregat.

—Au, vinga, hem de sortir d'aquí —va dir-li l'Arnau, oferint-li un braç perquè s'aixequés—. Aquests no estan per bromes… i ens hem quedat sols.

—Un segon, si us plau. No puc anar de pressa.

En Boleta va aconseguir passar entremig del CNJ perquè va trotar com un brau, envestint tothom qui se li posava davant. Va obrir un passadís. Va durar poc, sí, però prou perquè alguns insectes hi poguessin passar.

En Broc i la Tic no hi van arribar a temps.

Per això el saltamartí es va carregar la cuc bola a l'esquena i va saltar per damunt la barrera de nans, que, amb molt bona punteria, disparaven pedres a tot ésser volador. Per això va acabar ferit.

—He de tornar… he d'ajudar —deia, aguantant-se la pota que s'havia trencat en aterrar de mala manera.

—No. És impossible, Broc. Acabarien amb nosaltres.

Alguns insectes encara lluitaven. Però els nans eren més forts i més grans; ni tan sols les formigues, amb la seva gran capacitat d'organització, els podien fer front.

Aquell va ser l'inici de la fugida.

Perquè cap d'ells volia acabar capturat o, pitjor encara, esclafat.

Els més afortunats van aconseguir arribar fins a **l'Arbre de les Papallones.**

Ara, mentre la lluita continua, em centraré a dir que feien l'Arnau i la Sira, perquè és més interessant i transcendent.

La Sira es va aixecar.

I va caure.

Encara li tremolaven les potes.

—No et vull posar pressa, noia, però… —va dir l'Arnau, assenyalant els nans— és que s'apropen…

—Ho sé, ho sé. Dos segons. Espera.

Va fer un segon intent. Va posar una pota a terra i, entre gemecs, es va donar una petita empenta.

Va caure per segon cop.

—Marxa tu —li va dir a l'Arnau—. Salva't.

—Ni ho somiïs. No t'he rescatat fa unes hores per deixar-te ara.

La papallona va somriure.

Ell també.

—**Uh, uh, conquerim! Uh, uh, conquerim!** —avançaven els nans i nanes.

El panorama era aquest: una filera de presoners (recordeu que boiets i companyia estaven retinguts), l'exèrcit del clan dels Nans i Nanes… i, entremig, l'Arnau i la Sira.

I una xiulada suau i insistent.

—Però què…? —va dir el nen.

Un dels germans del Tarruf —o potser ell mateix; era impossible distingir-los— els feia senyals. Movia el cap en direcció a la Cap Grossa, que somreia ufanosa davant la imminent victòria. Talment els seus germans. Es movien nerviosos veient com avançava l'exèrcit.

Amb les mans i els peus lligats, feien saltirons mentre cridaven:

—Aquí! Som aquí!

Quan la Sira va girar el cap, el primer que va veure van ser els ulls de la Cap Grossa. Hi havia odi en ells.

Després es va fixar en una mena de canó: un tub de color plata, d'un diàmetre com el d'un pèsol, que li havia caigut d'una butxaca.

El boiet insistia amb el cap.

Els nans ja estaven a tocar. Tant, que l'Arnau se'ls va haver de treure del damunt: primer a un, agafant-lo de la barba i fent-lo volar pels aires; després a una segona, a qui li venia gran el barret. Li va estirar cap avall fins que només se li veien els peus.

Una tercera va anar a xocar contra un arbre.

En resum: els nans ja eren a sobre i l'Arnau intentava treure-se'ls del damunt, mentre la Sira s'arrossegava per terra en direcció a la Cap Grossa per prendre-li el tub de plata.

La nana va intentar evitar-ho. Es va posar damunt del canó; la Sira la va apartar. Va intentar saltar sobre la papallona; ella la va esquivar.

Com que la Cap Grossa estava lligada de peus i mans, els seus moviments eren sapastres, per això va cridar la resta perquè protegissin l'objecte.

Però aquests no hi van arribar a temps i la Sira va fer-se amb el tub.

Mentrestant, la Panxacontenta ni es va moure. Es veu que estava enfadada perquè tot havia sortit malament.

—Què és? —cridava l'Arnau, mantenint els nans a ratlla amb una branca on hi havia punxada la bola d'excrements d'un escarabat piloter.

—Un segon… aquí hi ha un tap.

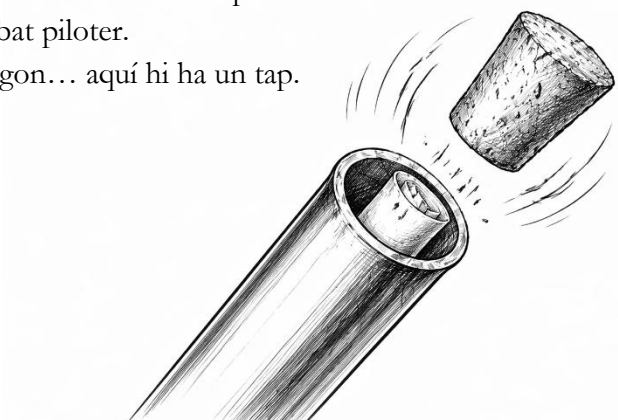

Va llegir-ho en veu alta.

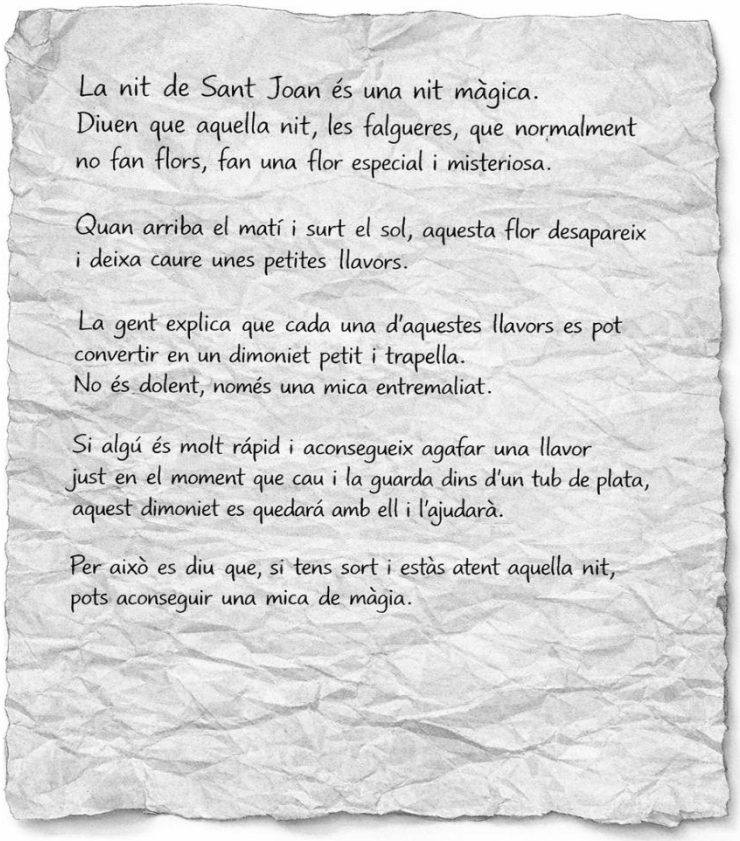

La nit de Sant Joan és una nit màgica.
Diuen que aquella nit, les falgueres, que normalment no fan flors, fan una flor especial i misteriosa.

Quan arriba el matí i surt el sol, aquesta flor desapareix i deixa caure unes petites llavors.

La gent explica que cada una d'aquestes llavors es pot convertir en un dimoniet petit i trapella.
No és dolent, només una mica entremaliat.

Si algú és molt ràpid i aconsegueix agafar una llavor just en el moment que cau i la guarda dins d'un tub de plata, aquest dimoniet es quedará amb ell i l'ajudarà.

Per això es diu que, si tens sort i estàs atent aquella nit, pots aconseguir una mica de màgia.

—I això què vol dir?

—I jo què sé! —va contestar l'Arnau.

La Cap Grossa reia, orgullosa.

—No ho podrà esbrinar, no té el meu cervell —deia l'Ínfula—. Si és que no tothom pot ser tan intel·ligent com jo. Si no, ja hauria endevinat que **s'ha de trencar.**

De seguida es va adonar que ho havia dit en veu alta.

—Entenc que cada llavor de la falguera es transforma en boiet si l'atrapen dins d'un canó de plata... —xiuxiuejava la Sira per a si mateixa—. Llavors, potser…

—Què dius? Parla més fort, que no et sento! —va cridar l'Arnau, brandant el pal amb la merda d'escarabat d'un cantó a l'altre per fer fora una nana que se li havia enganxat a la cama—. Què estàs murmurant?

—Res. Parlo per a mi. No em facis cas.

El noi va aguantar fins on va poder. Però eren massa nans, i la bola de caca massa petita.

Un li va passar per un costat, una altra per l'altre.

Una nana va relliscar entre les seves cames mentre un altre li mossegava un bessó.

L'Arnau va caure a terra i, en un instant, tots els nans li van passar pel damunt. Va aconseguir girar-se i enganxar el peu d'algun, però poca cosa més.

Llavors una nana amb el barret dels colors de l'arc de Sant Martí va fer un salt digne d'una atleta i, d'un cop de mà, li va prendre el tub a la Sira, que ja estava rodejada per l'exèrcit.

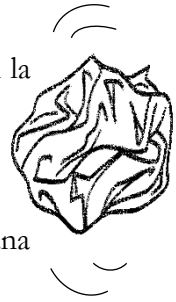

—Vinga, has fallat! —va riure la papallona, mostrant-li la nota escrita—. Has fallat!

Va fer una bola amb el paper i el va llençar a l'Arnau.

—Agafa això i corre!

El noi, gran porter de l'Alzamora C.F., va fer una superparada llençant-se cap a l'esquerra.

—El tinc!

I va sortir ben de pressa, jugant a rugbi per esquivar els nans que el volien atrapar. Feia placatges i, quan topava amb un d'ells, sortia volant.

12. ELS DIMONIS BOIETS PRENEN EL PROTAGONISME

Mentrestant, la Sira seguia rodejada, i la nana del barret de coloraines li somreia.

Per què?

Per què somreia de manera tan triomfal, si eren ells els qui tenien el paper i els nans el tub de plata?

És clar…

El que els nans volien era el tub.

Ràpida com una gasela, la Sira li va clavar un cop de pota a la canyella.

Com va cridar la nana!

Del cop, el tub va sortir volant i la Sira el va atrapar al vol i, recordant que l'Ínfula havia dit que s'havia de trencar, el va trepitjar.

Va ser una inspiració divina.

Els milers… o centenars… o desenes de trossos escampats per terra van guspirejar; és a dir, van començar a brillar llançant rajos de llum intermitents, com ho fan els estels fixos.

La batalla campal del jardí es va interrompre.

En Tarruf i companyia es van tornar bojos.

Xisclaven i xisclaven amb una veu tan aguda que feia mal a les orelles.

Llavors el món es va aturar.
Com ho sentiu.
El vent es va aturar.
La vida es va aturar.
Tot es va aturar.
I, uns segons després, tot es va posar en marxa de nou.
A càmera molt lenta.

Per damunt dels trossos del tub va aparèixer un remolí negre. No era gaire gran, però sí vigorós. Xuclava branques, fulles i pedres; tot el que trobava a prop… inclosos alguns nans.

La resta dels nans va tocar el dos, espaordits.

També els set del Clan dels Nans i Nanes de Jardí van fugir amb la cua entre les cames. Gràcies al circ que s'havia muntat, algú els havia deslligat.

Això sí… es van deixar la Panxacontenta allà, lligada i sola.

Pel que es veu, ja no la necessitaven.

Faig una mica d'espòiler: amb tot el que passarà després, per molt que cridi i

protesti, ningú la deslligarà. Es quedarà com una espectadora de pedra.

Però tornem on érem.

Al remolí.

I al vent endimoniat que bufava al seu voltant.

El següent que va passar és que cinc espectres en van sortir. Eren fum, sí… però observaven. I ho feien amb uns ulls vermells plens d'ira.

Van començar a volar amb tanta velocitat que ningú els podia seguir amb la mirada.

Després es van alçar cap al cel.

I, de sobte, es van llançar en picat.

Van entrar dins dels dimonis boiets.

Aquests van callar de cop.

Es van començar a agitar i a regirar com si milers de formigues els fessin pessigolles per tot el cos.

De cop, les convulsions es van aturar.

I van començar a bramar.

—Lliures! Som lliures! Ho veieu? Ja us vaig dir que tot s'arreglaria!

—Encara no s'ha acabat. Els nans segueixen campant al seu aire. No podem abaixar els braços.

—Tu sempre tan optimista, Tarref!

Estiraven braços, coll i cames, tal com segur que feu vosaltres quan us lleveu del llit.

I ho feien sense adonar-se del munt d'insectes que els escoltaven sense perdre's ni una paraula.

—Jo no penso anar a buscar-los —assegurava un dels boiets.

—Qui ha parlat de perseguir ningú, Tarrif? Jo només he dit que…

—Aquells maleïts nans! Pocavergonyes avars sense escrúpols! Si els enxampo…

—No ens quedarem pas quiets, ni pensar-ho! Hem de cobrar-nos el mal que ens han fet!

—Estàs boig? Vols que ens tornin a atrapar? Jo no aguantaria un altre any igual.

—Segurament és el que passaria.

—Tarref, si no aportes res a la conversa, calla!

—Només dic…

L'Arnau ja n'havia tingut prou d'aquella xerrameca.

—Calleu d'una vegada! —els va etzibar—. Sembla que sigueu cotorres!

—Però qui…?

—**Xst!** —va fer ell amb la mà—. No!

—Eh, tu…

—**Xts!** Que parli només un de vosaltres. A veure: qui és qui? És impossible distingir-vos.

—A nosaltres? Que va! Si t'hi fixes bé, tenim les orelles de diferents mides.

I tenia raó.

—Jo soc la Tarraf, la més gran dels germans i la de les orelles més petites. Després ve l'optimista del grup, en Tarref. En Tarrif —us recomano no confiar en ell per salvar-vos— sortiria corrents. Després hi ha la Tarrof… i en Tarruf, a qui les orelles li arriben fins a les banyes.

—Aquells fastigosos nans… —va murmurar aquest últim—. Ens van atrapar en sortir de la falguera, ara fa més d'un any, i ens van fer presoners. Ens tenien esclavitzats. No sabem com van saber de nosaltres, però tenien el pergamí amb la nostra llegenda.

—I què? —va dir l'Arnau—. Sou com uns genis de la llàntia? Freguem i freguem i concediu desitjos?

—Més o menys… però no. A nosaltres ens agrada estar sempre enfeinats. Només demanem feina. Aquest és el nostre destí.

Feina! Feina!

—Que voleu que us rentem el cotxe? Ho fem —va dir en Tarref.

—Que teniu gana? Cuinem.

—Bé, ara ja no cal que treballeu més —va dir la Sira—. Sou lliures.

—Ui… no, no… jo no ho faria això —va dir en Tarrif—. Som obedients. Si tenim feina, bé. Si no… diguem que podem ser una mica entremaliats.

—O desastres —va afegir un altre—. L'avorriment no és gens bo.

—No vau pensar mai a fugir? —va preguntar la Tic.

—**Impossible!** —va dir en Tarruf—. Quan ens van atrapar, ens van xuclar la voluntat i la moralitat. Volíem marxar. Volíem parar de fer mal. Però no podíem. Ens van robar el poder de decidir.

Va sospirar.

—I ja sé que he sigut jo qui t'ha dit que agafessis el tub… però ho he sentit. Quan li ha caigut, no sé… potser, com que no hi tenia contacte… el poder s'ha debilitat una mica. I, de cop, m'he vist tancat dins el meu cos i…

Uns nous xiscles van interrompre la conversa.

—I ara què passa? —va murmurar l'Arnau, desesperat—. Això sembla un parc d'atraccions.

Tothom va mirar cap al cel.

Un grup de gavines s'apropava veloçment, liderades per la Cap Grossa. Al damunt dels seus lloms… altres nans i nanes.

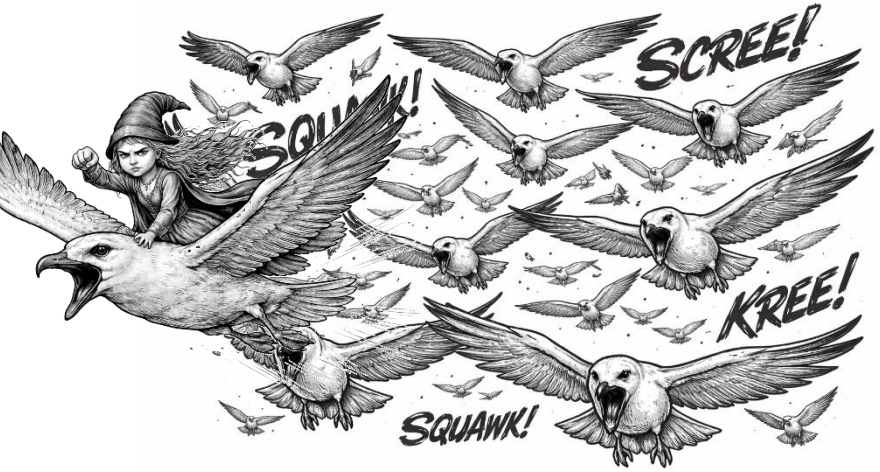

Els insectes van córrer cap a **l'Arbre de les papallones** buscant refugi.

Tots… menys els boiets, que van fugir en direcció contrària.

—Vinga! No us atureu! —cridava la Sira gesticulant—. No hi ha temps! Correu! Agafeu els més petits si cal! Heu d'anar més de pressa! Reorganitzem-nos!

Els que podien volar, bé.

Els que no… ho tenien més difícil.

Dos escarabats empenyien un caragol.

Un cuc de terra s'havia convertit en un autobús improvisat ple de larves acabades de néixer.

Diverses papallones feien de taxi transportant grills, xinxes i tot allò que no es mogués més de pressa que un tàvec.

—Jo no vull fugir —va dir una petita formiga—. Jo vull lluitar.

—Ho sé, Abril —va dir la Sira—. Però no pot ser. Les que venen no són precisament amigues.

Va assenyalar el cel.

—Es fan dir l'escamot de les gavines barrudes. No tenen cap mena de mirament. Són gavines expulsades de les colònies i es dediquen a robar els ous de les seves antigues germanes.

La formiga va fer una ganyota de fàstic.

—I se'ls mengen —va afegir la Sira—. I també les nostres larves.

—Sira! —va cridar l'Arnau—. Tots hauríem de buscar refugi! No és casualitat que les gavines ataquin ara! Aquestes s'han aliat amb els nans, segur!

—Vols dir?

—Dos atacs en un dia? Au va! Ni en les pitjors pel·lícules!

De sobte:

L'escamot de les gavines barrudes deixava anar la seva artilleria.

Per dir-ho suaument… buidaven els budells.

La Sira s'ho mirava tot esgarrifada.

En Broc i la Tic estaven amagats sota una fulla de menta i, amb horror, van veure com una gavina atrapava la marieta Beth amb el bec i marxava volant.

L'Arnau, mig estabornit per un cop rebut, observava l'escena sense saber què fer. Els nans i les gavines eren massa forts. No podien guanyar. Llavors va fugir, com ho llegiu, va marxar cap a casa seva, cames ajudeu-me.

—Arnau! —va cridar la Sira.

13. UNA RENDICIÓ...

Les gavines s'havien plantat davant l'entrada de l'Arbre de les Papallones. No hi havia escapatòria per a tots els qui no havien aconseguit arribar-hi a temps.

La Cap Grossa va desmuntar, garrot en mà.

—Bé, ja heu tingut el vostre moment de glòria, bestioles. Ara és el meu. Escolteu bé tots: teniu cinc minuts per entregar-me la zebrada. Si no ho feu, les meves sòcies i l'exèrcit del Clan dels Nans i Nanes de Jardí arrasaran amb tot el que trobin al davant. No hi haurà pietat —va dir, brandant l'arma—. I no us penseu que els de dins l'arbre esteu salvats —va cridar cap al tronc—, perquè l'ompliré d'aigua. L'inundaré fins que en sortiu.

El neguit es va estendre pel jardí.

I també per dins de l'Arbre de les Papallones.

On era la Sira.

—La vol a ella —murmurava una vespa.

—Tot això és per culpa seva —comentava una petita aranya—. Què li costa volar una mica i deixar anar això que busquen els nans?

—És molt egoista. Ella mateixa hauria de fer el pas. Sap que ens ha posat en perill. Si fins i tot l'humà ha fugit.

—Perquè sabia que no podem guanyar.

La Sira sentia tots aquells comentaris plorant. No eren justos. Ella no sabia que passaria tot allò. Si ho hagués sabut…

Com podia haver marxat?

Com podia haver-los deixat a l'estacada?

—Ha de marxar, si volem sobreviure —murmuraven els caragols—. És trist, però és així. Jo no vull morir. I això

passarà si no l'entreguem. Morirem nosaltres… i els nostres fills.

—Però és la Sira… Ella ha fet molt per tots nosaltres —va dir la mosca Vinyet—. No ho sé… ho trobo cruel.

—Cruel? Cruel el que li ha passat a la Beth! —va saltar l'escarabat Quim—. Jo no vull acabar a la panxa de cap barruda! Em sap greu, però ells tenen raó. Ha de marxar.

—No ho sé… ha d'haver-hi una altra opció! —va dir el mosquit Bernat, mirant de reüll la papallona—. És la nostra amiga.

—Quina opció hi veus? Lluitar? Seria una bogeria! No som cap exèrcit. Se'ns menjarien en un tres i no res.

La Sira va alçar el vol.

—Tots penseu igual? —va preguntar amb un fil de veu.

Tothom va abaixar la mirada.

Ningú no va contestar.

—Ja… entenc…

Lentament, va volar cap a la sortida. Tots giraven la cara quan passava pel seu costat. Ella tampoc els mirava.

El seu deixant, abans d'un groc lluent, era ara gris i trist.

Quan la Tic i en Broc la van veure aparèixer, van sortir del seu amagatall.

—No! No ho facis! —van cridar—. No t'has d'entregar!

Però es van quedar sols.

O gairebé sols.

Només uns pocs insectes es van posar al seu costat.

Amb rapidesa, el Golafre i la Garrepa van lligar les potes de la Sira i li van cobrir la cara. Fins i tot li van mullar una mica les ales perquè no pogués fugir volant.

—Vaja, vaja… —va riure la Cap Grossa, empenyent-la per darrere—. Camina!

Veure la Sira avançant a empentes i rodolons va fer que la Tic intentés un atac tant desesperat com inútil. El resultat va ser que també la van emmordassar i la van deixar al costat de la seva amiga.

En Boleta, que havia sortit a defensar-la, va quedar immobilitzat sota les llances d'uns quants nans.

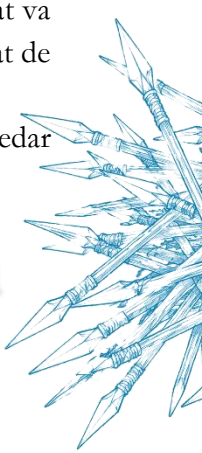

—No moguis ni un bigoti!

En Broc s'ho mirava enrabiat. Se sentia inútil. Amb la pota trencada no podia ajudar ningú.

—Vinga, camina! —ordenava la Cap Grossa, clavant-li petites empentes. Ni tan sols l'ajudava quan ensopegava i queia—. Renoi, ha estat més fàcil del que em pensava! Au, de debò creies que aquests mitges merdes donarien la vida per tu? Ha, ha, ha! Pobra ingènua! Això potser hauria passat fa uns anys, quan els éssers vius sabíem què era l'honor i el respecte… però ara? Ara que tothom fa el que vol sense pensar en les conseqüències? Ha, ha, ha! Pobra ingènua!

—On és el teu amiguet, eh? —insistia l'Envejosa—. Aquell del qual tant presumies. On és? Oh, és clar… si ha estat el primer a fugir! Ha, ha, ha!

—Prou xerrameca! —va etzibar de sobte l'Emprenyat—. Anem per feina, que ja n'estic fins al capdamunt d'aquesta història!

Alguns insectes es van plantar davant seu.

Però la comitiva —encapçalada per la Sira i seguida pel CNJ i les barrudes— els va passar per damunt.

La resta d'insectes els van obrir pas.

Com si fos un passadís.

14. ... I UNA TRAMPA

Encara avui ningú sap ben bé com ni quan es va girar la truita. Però es va girar. I de quina manera.

Una estrambòtica vespa s'havia acostat a la Sira en un moment de descuit dels raptors per abraçar-la i xiuxiuejar-li que comptés fins a cinc i, després, comencés a córrer. El mateix li va dir a la Tic, que es va quedar bocabadada, perquè sota aquella pell de vespa no hi havia una vespa, sinó una cara ben coneguda.

Llavors van comptar fins a cinc… i van arrencar a córrer com mai ho havien fet a la vida.

Els nans i les barrudes no van tenir temps ni de reaccionar, perquè la xarxa que els va enxampar es va alçar en qüestió de segons.

La Sira i companyia reien.

Feia gràcia veure com aquelles males peces tornaven a quedar penjades.

Alguns insectes aplaudien i victorejaven.

—Què ha passat? Què és tot això? —cridaven embogits els pescats mentre picaven de peus o intentaven mossegar les cordes—. Com ha passat? Deixeu-nos! Baixeu-nos! Colla de carallots!

—Quan us enxampi… —amenaçava la Cap Grossa—… val més que correu, perquè si no…

Però, és clar, ningú no els feia cas.

La cridòria va fer que, de manera tímida i prudent, alguns insectes que s'amagaven dins de l'Arbre també sortissin.

I els va costar creure-s'ho.

Però ai! La Sira i l'Arnau —que, com segurament ja haureu endevinat, era qui s'havia disfressat de vespa— estaven tan emocionats explicant com havien ordit el pla —en el qual el noi fingia que fugia per anar a buscar els dimonis boiets i demanar-los que cosissin una catifa d'herbes que faria de presó per als nans i les gavines— que no van veure el senyal que feia la Cap Grossa.

Ningú no s'havia adonat d'una cosa.

El Dropo, el nan mandrós del clan, no hi era.

De fet, no hi havia estat mai.

Ni se l'esperava en aquella batalla.

Perquè en els plans de la Cap Grossa no hi cabien supervivents.

I perquè aquella endimoniada coneixia un secret: el secret de la màgia de l'Arbre.

La finalitat de l'atac era endur-se la Sira, sí, però també acabar amb l'Arbre. La Cap Grossa era conscient que, mentre l'Arbre visqués, mai aconseguirien la victòria.

I ella sabia com matar-lo, ja que ella hi era quan la Mare Natura va deixar caure un dels seus cabells damunt del vell Arbre… i va veure com s'enredava entre les arrels.

De cop, l'Arbre es va fer fort.

Tres-cents anys feia d'aquell moment. Tres-cents anys des que la Mare Natura va llançar el conjur que els havia atrapat dins d'aquells ridículs cossos petits i dèbils.

A ella.
A la reina Cremor.
I a tot l'Exèrcit de la Cendra.

La vida no els havia estat fàcil després d'allò. Cada cop hi havia més insectes, més animalons de muntanya, i els nans havien quedat relegats a un trist tercer lloc.

Molts van fugir cap a les muntanyes.

Els faltaven al respecte. Per això van començar a martiritzar els més petits.

I, no ens enganyem, també els grans.

Perquè els agradava.

Perquè era divertit.

Van haver d'aprendre a viure del que els donava la natura. I no va ser gens fàcil, perquè moltes plantes i arrels tant poden curar… com matar.

Així i tot, el beuratge que van descobrir destil·lant els brots tendres d'un roure els va salvar.

En tots els sentits.

Perquè el remei de roure no només ajudava amb infeccions, llagues i altres mals.

També debilitava l'Arbre de les Papallones.

Ho van descobrir per casualitat, quan la Cap Grossa corria per no ser engolida per un aligot i va ensopegar amb les arrels de l'Arbre. En la caiguda, l'ampolleta on duia el beuratge es va trencar.

Les arrels es van estremir.

Van perdre força.

A partir d'aquell dia va continuar vessant el líquid gairebé cada setmana durant anys, mentre reunia tropes.

Finalment, les arrels van emmalaltir i d'aquesta manera, la protecció que la Mare natura havia concedit a l'Arbre, va desaparèixer.

Per això aquell matí en Tarruf s'hi havia pogut colar.

Per això l'humà també.

Havia arribat l'hora.

El moment de la seva resurrecció.

L'instant de la seva victòria.

El retorn de la temuda reina Cremor i de l'implacable Exèrcit de la Cendra.

Milers de soldats, modelats a partir de les brases de terror que havien deixat al seu pas, s'alçarien per retornar a la humanitat la foscor que mereixia.

I ella s'alça…

Bé, no continuaré per aquest camí, perquè la Cap Grossa va passar una bona estona delirant, per a ella mateixa, sobre la seva gran tornada i, francament, va ser força avorrit.

La qüestió és que aquella nana endimoniada havia donat instruccions molt clares.

Quan llencés el barret a terra, el Dropo —que estaria fent el que més li agradava: descansar— obriria l'aixeta de la mànega del jardí per inundar l'Arbre de les Papallones.

Però no rajaria només aigua.

El remei de roure també hi seria present.

I us penseu que el Dropo va tenir cap remordiment?

Ni parlar-ne.

Jo diria que fins i tot en va gaudir quan va obrir l'aixeta, perquè ja us dic que somreia.

L'aigua va començar a baixar pel tronc sense que ningú ho pogués aturar.

Xiscles i crits de pànic en sortien de dins. Perquè els insectes demanaven auxili. La situació era caòtica i desesperant.

Llavors l'arbre va començar a tornar-se groc, a la vegada que els nans creixien. Com ho llegiu: entre convulsions i gemecs, com si fossin contorsionistes d'un circ, augmentaven de mida mentre s'anaven tornant humans.

L'Arnau hi va anar, però en Dropo havia malmès l'aixeta de la mànega i no es podia tancar.

Es va posar nerviós.

La resta d'insectes també s'hi van acostar.

El raig d'aigua era tan potent que una part s'escapava i començava a inundar el jardí.

I ningú no s'hi podia apropar.

La força amb què brollava era brutal per a ells, perquè eren petits i alguns fins i tot massa fràgils.

Aviat ho perdrien tot.

I a molts.

Havien d'arrencar la mànega i separar-la de la presa d'aigua, així que van començar a estirar sense parar. Al principi eren quatre, però de seguida en van ser sis, i a poc a poc s'hi van anar afegint tots els insectes del jardí.

Mentrestant, el tronc de l'Arbre passava del groc al negre, i els nans, que ja feien més de mig metre, continuaven caragolant-se de mala manera.

Els insectes, tot i mirar-los de reüll, no afluixaven; al contrari, tiraven amb encara més força. Alguns sentien com si se'ls cremessin les mans, mentre que d'altres notaven els braços cada vegada més engarrotats; tanmateix, **ningú no va defallir, i tots plegats continuaven estirant amb determinació.**

Just en aquell moment, però, un alarit poderós va sorgir de les entranyes del vell tronc.

Va ser tan fort que fins i tot els humans que seien a les hamaques del jardí van alçar la mirada.

L'Arbre de les papallones no es donava per vençut.

La força que aquell bram va donar als insectes es va notar de seguida.

Tots, fins i tot els qui jeien desmaiats, es van aixecar per fer una última estrebada.

—Vine! Quan digui tres! —cridava l'Arnau, suant de valent.

Una... dues... i... tressss!

Ho van fer tots junts i ho van aconseguir. És el que passa quan s'uneixen esforços i no ens rendim a la primera.

I això va salvar **l'Arbre de les papallones**, que de mica en mica recuperava el color.

—Ajudeu tothom a sortir! —va cridar la Sira—. De pressa!

I vinga treure abelles mig ofegades o escarabats estossegant.

Però mentre tot això passava —i com que tots els insectes del jardí estaven ocupats amb les tasques de salvament— els nans, que havien tornat a la seva forma minúscula i d'orelles punxants, van aconseguir fer un forat a la xarxa.

I, un a un, van escapar.

De puntetes.

Sense fer soroll.

El problema és que eren tan rucs que no havien previst una cosa, QUE L'ARNAU, SÍ que havia previst… el noi no tenia gens de confiança en aquells nans malcarats i s'havia ensumat que intentarien alguna cosa; per això havia deixat els dimonis boiet vigilant.

Els boiets…

Mare meva!

Estaven tan emprenyats per haver estat esclavitzats per aquells GRGSFFXX que s'hi van quedar ben a gust.

Els agafaven per les barbes, per les trenes…

Els feien servir de pilota.

Però només amb els nans.

Perquè les gavines, veient com podia acabar la cosa, van remuntar el vol i van desaparèixer.

—Eh, eh, pareu! —va cridar en Broc—. Però què feu?

—Poca cosa pel que es mereixen! —cridaven—. Els agafarem, els trepitjarem, els enfons…

—Whoa, whoa, whoa! Ja n'hi ha prou! —va dir en Broc mentre retenia la Tarraf, que donava cops de puny i cops de peu a l'aire—. Atureu l'ofensiva! Aquí ens agrada la gent viva!

—Ells van començar! Ens van segrestar! Ens han esclavitzat! —acusava en Tarruf mentre saltava damunt l'Emprenyat—. Els tornarem tot el mal que ens han fet!

—Au, vinga, pareu d'una vegada —va dir en Bernat—. Les coses no es fan així.

—Però ells…

—Sí, ja sabem què van fer —va dir l'Arnau posant-se davant la Cap Grossa—. I està fatal. I potser jo també els agafaria i els… però… el millor no és rebaixar-nos al seu nivell, no creieu?

—Noooo…? —va dubtar en Tarruf.

—Noooo, és clar que no! —es desesperava l'Arnau—. Si responem a la violència amb més violència, només crearem més violència. De debò en voleu tanta?

—I ens quedarem sense fer res? —va preguntar l'escarabat Quim—. Ens han volgut ofegar! S'han endut la Beth!

—I el meu fill, en Marçal! —plorava la Rosa, de la família dels grills.

—Sí —va afegir en Xavier assenyalant la seva closca trencada—. Ella em protegeix. Ara què faré? Hauré de menjar moltes cols i espinacs per regenerar-la. De debò preteneu que no fem res?

—Massa violència per a mi —va dir la Tic.

—Per a tu i per a tots!

—No hi estic d'acord —va dir el Boleta—. Aquests han de rebre de valent. Volien conquerir els jardins!

—Llavors hem de… —va murmurar tímidament en Tarrif.

L'Arnau va sospirar.

—Uf… teniu el cap més dur que jo. I mira que ja és dir, eh! La mare sempre m'ho diu. I ella sempre té raó.

—Els hem d'entregar als Ancians —va dir la Sira—. Al capdavall, són els qui imposen l'ordre a casa nostra.

Com que l'Arnau va posar cara de peix bullit —era la cinquena o sisena vegada que sentia parlar d'ells— li van explicar que:

Els Ancians eren un grup de cinc talps molt, però molt vells, encarregats de mantenir l'ordre i l'harmonia als jardins de tot el món. Eren els més savis. Vivien sota terra, com tots els talps, i gairebé mai es deixaven veure. Moltes llengües deien que tenien tot de túnels excavats i que connectaven amb tots els jardins del món. I que tenien algun toc de màgia, perquè sempre eren allà on se'ls necessitava.

El que els Ancians deien... anava a missa.

15. ELS ANCIANS

L'excursió fins al cau dels Ancians va ser una mica caòtica per a l'Arnau.

Ja havia tingut una experiència prou pertorbadora quan va caure per **l'Arbre de les papallones**, i ara, haver de caminar per aquell laberint de túnels estrets excavats a la terra… no era precisament el que li venia més de gust.

A més, feia olor d'humitat.

I seguia fent fred.

Al final enganxaria una galipàndria i es passaria bona part de les vacances mocant-se sense parar.

I encara hi havia una altra cosa: no veia absolutament res. I allà dins hi havia cucs arrossegant-se, dels que trobes quan remenes la terra humida; llimacs deixant el seu rastre de bava, que se'l miraven com si fos el seu següent dinar; i tota mena d'invertebrats lletjos i fastigosos…

I, per si no n'hi hagués prou, els nans no paraven de gemegar i plorar, de queixar-se i rondinar.

I els boiets els anaven donant empentes, perquè es volien venjar.

En fi, que va ser molt estressant.

I arribar al lloc tampoc va millorar gaire les coses.

En un… diguem-ne cau —per no dir merdós forat— cinc petits talps contemplaven la comitiva.

Bé… contemplar potser no és la paraula més adequada.

Perquè aquests animalots no hi guipen gaire.

El que fan és moure el mussol —que és molt sensible— i, amb els pèls que hi tenen, a més dels que els creixen a les potes i la cua, aconsegueixen orientar-se pel sentit del tacte. A que mola?

Bé, no marxem de la història.

Els cinc talps movien el mussol intermitentment mentre escoltaven i flairaven la colla.

Se'ls veia una mica irritats amb l'Arnau i companyia per haver interromput la seva plàcida migdiada.

Però molt més amb els nans.

Perquè part del seu cau —justament els forats on guardaven el menjar— s'havia inundat.

—No sabeu què heu fet! —va xisclar un d'ells posant-se a un pam de la Cap Grossa—. Ja pensava que mai més us tornaria a veure, **reina Cremor**.

La Sira i companyia es van mirar de reüll.

NO PODIA SER VERITAT: LA LLEGENDA ERA CERTA?

—Talp fastigós —va dir la nana amb rancúnia mentre es removia com un cuc—. Ha faltat ben poc. A la propera no fallaré. Acabaré amb tots vosaltres. Arrasaré tots els jardins del món. Esclavitzaré tothom qui... **Puafff!**

Un dels talps, l'Ancià **Arrumpió,** s'havia posat a excavar davant seu i, és clar, com que tenen les mans fetes per a això, en segons li va omplir la boca de terra humida.

La nana va callar de cop.

—Deslligueu-me i sabreu com les gasto! —va cridar l'Emprenyat mentre es retorçava com un cuc.

Però els lligams eren ferms.

—Que sí, que sí, que ja coneixem la vostra xerrameca —va riure l'Anciana Pinfera mentre badallava—. Sempre és la mateixa.

Llavors els Ancians van cridar la Sira i l'Arnau, a qui observaven amb certa desconfiança, per demanar-los què havia passat.

Els van fer cinc cèntims en pocs segons.

—Això és molt greu —va murmurar l'Alack, un dels Ancians més joves—. N'esteu del tot segurs, d'aquestes acusacions?

—Del tot —va assegurar l'Arnau.

—Perquè les conseqüències de faltes tan greus són les pitjors.

—Que sí, que han intentat inundar el jardí —insistia el noi—. I s'han aliat amb unes gavines terribles. Han fet mal a molts insectes.

—Això és molt greu… —no paraven de repetir.

—La Inoil i jo mateix —em presento, soc en Tesen— els creiem, Arrumpió. Se'ls veu sincers. A més, si **l'Arbre de les papallones** ha deixat entrar l'humà per alguna cosa ha estat. Segur que ja s'olorava aquest sabotatge i sabia que ell podria ajudar.

—Sí —va afegir la Pinfera—. I també, pensa, si no han estat els nans, qui podria haver comès tals atrocitats? Els altres humans? Els insectes els haurien delatat. No els cauen gens bé… ja saps, pel tema de com tracten la natura…

—Tens raó, Pinfera, però, fa anys pensàvem que havíem acabat amb la reina Cremor i mireu on som! Aquest cop hem de pensar bé el càstig, perquè no pot tornar a alçar-se. Ni ella ni el seu Exèrcit de la Cendra.

Els Ancians van formar un cercle, deixant fora l'Arnau i la Sira, i van començar a murmurar entre ells.

Parlaven tan fluixet que ningú no podia sentir què deien.

I això que ho van intentar.

Després de quinze interminables minuts, finalment, van dictar sentència.

—Nosaltres, els Ancians, guardians dels jardins —va començar la Inoil—, hem decidit el futur de la reina Cremor i del seu exèrcit.

—Està vist que no apreneu —va continuar l'Alack—. Fa uns anys ja se us va donar una segona oportunitat. Se us va deixar viure.

—Atrapats en aquests cagallons de cossos! —va protestar el Golafre—. No sabeu què és això.

—No haver intentat conquerir el món —va dir la Tic.

I, després de parlar, en veure que l'Envejosa la mirava fixament, es va amagar darrere en Broc.

—Tothom callat! —va ordenar l'Ancià Arrumpió—. Dicto sentència i després marxeu.

Es va fer un silenci.

—Nosaltres, els Ancians, condemnem a la reina Cremor i el seu exèrcit de la Cendra, a passar la resta de la seva vida…

Els van convertir en figures de porcellana.
I els van escampar pels jardins!
Sí.
A partir d'aquell dia serien simples decoracions.

Us ho podeu creure?
Segur que n'heu vist més d'una.
Potser fins i tot en teniu una casa: petits nans amb barrets de colors...
Jo ho aniria a mirar.

Que com ho van fer?

No, els Ancians no eren màgics.

Però les arrels de l'Arbre de les Papallones sí.

Us ho explico: El remei de roure gairebé havia matat l'Arbre de les papallones, és cert, però un petit brot de màgia encara resistia a la punta d'una arrel. Pel que es veu, aquesta arrel sobresortia de la terra i havia entrat en contacte amb una altra mena de màgia que s'havia produït a l'exterior: l'esforç i el treball conjunt per salvar el jardí.

Aquella unió va fer revifar la màgia. Així l'Arbre de les papallones va resistir l'últim embat de la reina Cremor.

Després els Ancians —experts en botànica— van recollir un pessic d'aquella arrel i en barrejar-la amb una mica de pols de pedra ennegrida, mitja gota d'aigua de rosada i un minúscul tros d'ungla d'un nan… van aconseguir un potent petrificant.

De la resta se'n van encarregar els ocells.

Van ruixar el remei per damunt de l'exèrcit de la Cendra, retingut pel Boleta i la colònia de formigues, amb la Clàudia al capdavant.

Senzill, oi?

També van ser els ocells els qui van escampar les figures de porcellana per diversos jardins del món.

Totes menys les set del Clan dels Nans i Nanes de Jardí, perquè a aquestes les volien tenir ben a prop.

Ah!

I també van preparar un beuratge per a l'Arnau.

Perquè ell havia de tornar a casa… i no ho podia fer sent tan petit com un barrufet.

Ah!

I també van enviar els boiets —en primera classe damunt unes cigonyes— cap a Mallorca, d'on els nans se'ls havien endut.

La resta de bestioles, quan tot va acabar, va tornar al jardí.

En arribar, van observar el panorama. Era desolador, però, per sort, havien aconseguit aturar a temps els plans de la reina Cremor. I sí, hi havia desperfectes, però res que no es pogués arreglar.

En silenci es van posar a treballar. Tots junts, tots alhora

I gràcies a aquell silenci… van sentir el murmuri.

Era llunyà.

Però molest.

Com quan un mosquit et ronda l'orella.

—**La Panxacontenta!** —va exclamar la Sira.

Havien estat tan pendents dels nans i nanes que ningú s'havia recordat d'ella.

I ara marxava tranquil·lament mentre taral·larejava.

Caminava damunt el mur com si no hagués passat res.

Llavors l'Arnau hi va caure.

Aquella mala peça també cantava feliçment quan els va atrapar.

—Té alguna cosa planejada. Segur!

—Tu creus? —va preguntar la Sira.

—I tant! Feu-me cas. Està tramant alguna cosa.

Amagant-se darrere pedres i flors la van seguir. Així van descobrir les seves provisions: una gran bossa que penjava d'un vell roure. Era plena dels seus amics. Aquells que s'havien endut les gavines.

Ara ho entenien tot! Aquella aranya malvada havia fet un pacte amb elles i amb els nans. Ella els ajudava i ells li omplien el rebost.

—Panxacontenta! —va cridar la Sira—. Allibera'ls!

—Ni ho somiïs, papallona —va respondre l'aranya posant-se en posició d'atac—. És el meu menjar. I amb el meu menjar no s'hi juga.

Llavors, va aixecar les potes del davant, a la vegada que movia les pinces de la boca o quelícers, si volem ser correctes.

—Vatua l'olla, colla d'emprenyadors! Deixeu-me tranquil·la o us inocularé el meu verí! Us ben juro que…

No va poder acabar la frase.

Una cosa semblant a una pedra, volant com un coet, la va escombrar.

Va sortir disparada.

Amunt.

Amunt.

I més amunt.

Fins al jardí del costat… o potser encara més enllà.

En Broc, que feia estona que estava molt callat, ara reia.

—La Tic és una bola. I ho ha fet tota sola.

I és que la poruga Tic, farta de sentir parlar la Panxacontenta i fins al capdamunt d'aquell dia, s'havia amagat dins la seva closca.

Amb l'ajuda de les bestioles més petites… s'havia llançat amb un tira-xines.

Van passar de l'ensurt a l'eufòria en qüestió de segons.

El mosquit Bernat i la mosca Vinyet van seguir la Tic en el vol i la van recuperar sana i estàlvia.

Tot i que amb una mica de mal de cos.

Després tot van ser rialles, alegries i festa, perquè de la bossa van sortir els insectes que les barrudes i els nans s'havien endut.

No se'ls havien menjat!

I allà hi eren TOTS, inclosos el petit grill Marçal i la marieta Beth.

16. L'ALIANÇA

Temps més tard, gairebé tots els insectes havien tornat a casa seva i, al jardí, només hi quedaven els protagonistes.

—Bé, sap greu, però és hora de marxar. La mare deu estar preocupada —va dir l'Arnau.

—Ei, però tornaràs, oi? —li va preguntar la Tic—. És increïble que ho digui jo, ho sé, però potser els humans encara teniu salvació.

—Alguns, sí —va respondre el noi assenyalant-se—. Ho he demostrat amb escreix, no creus?

—No sé, no sé...

L'Arnau li va donar un amistós cop de colze.

—Has estat molt valenta, Tic.

—No t'ho creguis. Amb la meva actuació he gastat el coratge de tot un any.

I van riure.

—Bé, ara saps el nostre secret —va dir la Sira abraçant-lo—. I saps que només amb una mica d'arrel de **l'Arbre de les papallones** et podràs fer petit.

—En duré sempre al damunt. No se sap mai quan em podríeu necessitar. I també guardaré bé la potinga aquesta que han fet els Ancians.

—Sí, perquè amb ella tornes a ser gran. I la necessites si no et vols quedar per sempre amb nosaltres.

L'Arnau va mirar enrere.

El Clan dels Nans i Nanes de Jardí estava exposat a l'entrada del porxo de la casa. De fet, havia somrigut en sentir com la mare s'estranyava en veure'ls i es preguntava d'on

havien sortit. Si ella sabés... Perquè el xou que van muntar per poder treure'ls del cau dels Ancians, un cop transformats, és un tema que dona per molt... diguem-ne que els talps no van quedar gaire contents amb els forats que van haver de fer.

—Els regalaré als veïns. No vull tenir-los aquí —va dir l'Arnau.

—Ben fet —va dir la Tic—. I si tens cosins onze cases més avall, com més lluny, millor.

Llavors es va sentir la mare cridant l'Arnau.

—En fi, ara sí, és hora de marxar. Si no em veu aviat, és capaç de trucar a l'exèrcit!

—No, més gent per aquí no! —va cantussejar en Broc—. És bona la serenor.

L'Arnau va destapar l'ampolleta que els talps li havien donat.

—Puaf, quina pudor! —va protestar—. És horrible.

El noi es va tapar el nas, a la vegada que feia un munt de ganyotes.

—Moltes gràcies per tot, Arnau —es va afanyar a dir la Sira abans que fes un glop—. Si no hagués estat per tu...

—Sí, noi, has estat un heroi.

—Tots ho hem sigut —va afegir l'Arnau amb un somriure—. Tots ho hem sigut.

—Quedarà per sempre. Serà una de les històries que més s'explicaran als jardins: ***La derrota del Clan dels Nans i Nanes de Jardí!***

—Millor ***La victòria dels insectes***, no? —va dir la Tic—. És més agradable.

—Mmm... sí. ***L'èpica victòria dels insectes***. M'agrada. Eh, eh, tinc una idea! Podem ser com un club secret o una cosa així! —es va emocionar en Boleta—. Ens reunim i descobrim misteris. Hi tenim traça.

Tenia tots els pèls de punta.

—A mi no em fiqueu en problemes —va protestar la Tic—, que ja he dit que he esgotat la valentia.

—Doncs crec que no és mala idea —va dir l'Arnau.

—M'hi apunto! —va riure la Sira.

—I jo! —va assegurar en Broc.

La mare de l'Arnau cridava ara amb més insistència.

—Bé, marxo, que és a dos segons d'avisar la policia. Gràcies per aquesta gran aventura. Ha estat tant divertida com perillosa.

Es va posar dempeus.

S'havien amagat darrere un arbre, no fos cas que, en prendre la potinga, es fes gran davant la seva mare i a ella li agafés una síncope.

—Ens veiem aviat. Us ho prometo.

Tots el miraven amb pena.

I la Sira va alçar el vol.

Amb els raigs del sol, el seu deixant va brillar com mai.

L'Arnau va fer un glop petit, tal com li havien dit els Ancians.

Aleshores va sentir unes pessigolles.

I es va anar fent gran a poc a poc.

Segons més tard, encara sentia els insectes.

Però ja no els entenia.

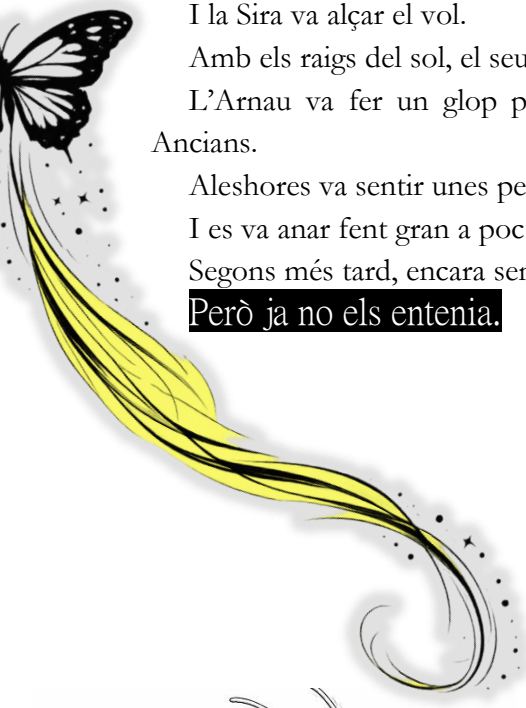

Conte contat,
conte acabat.

Aixeca la mà si
t'ha agradat!

ALTRES PUBLICACIONS

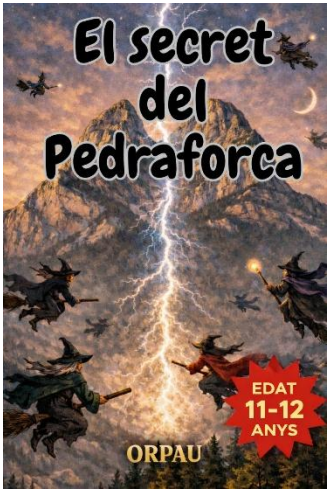

MÉS CONTINGUT A:
WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT